

ΠΟΠΑΪ

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΤΑ
ΠΡΘΥΡΑ
ΤΗΣ ΧΡΕΟΚΟ-
ΠΙΑΣ!

ΔΕΝ ΠΟΥΛΑΜΕ
ΟΥΤΕ 25 ΦΥΛΛΑ
ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ!...

ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η
ΜΕΣΗΜΕΡΙΑΤΙΚΗ

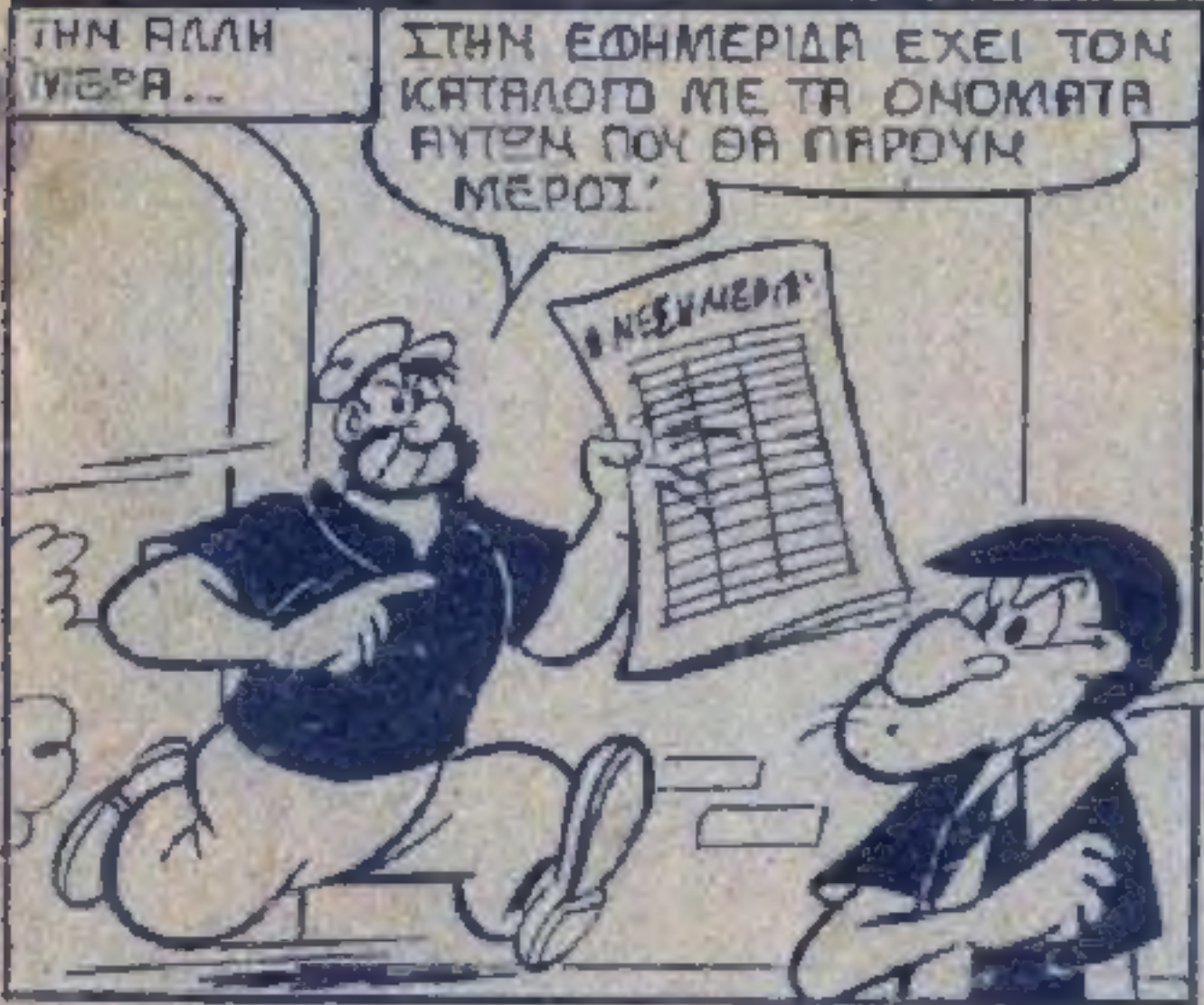
ΑΝ ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΟΥΜΕ ΑΝΑ-
ΓΝΩΣΤΙΚΟ ΚΟΙΝΟ, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΡΟΣΦΕ-
ΡΟΥΜΕ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑ
ΑΡΘΡΑ!...

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑΝΑΙ
ΚΑΙ ΠΡΟΤΟΤΥΠΑ!...

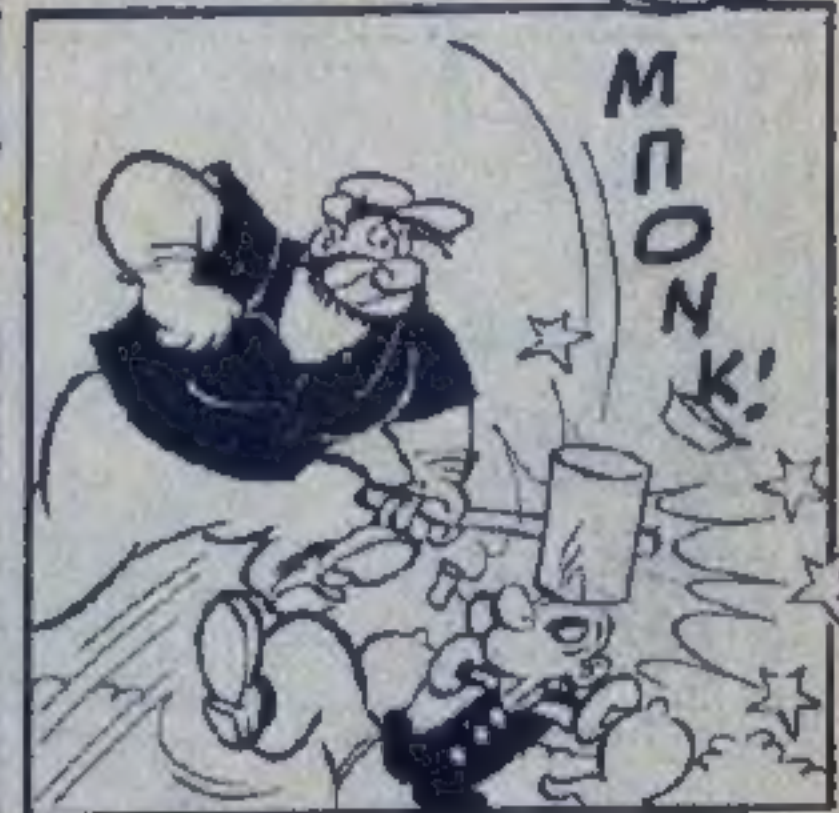

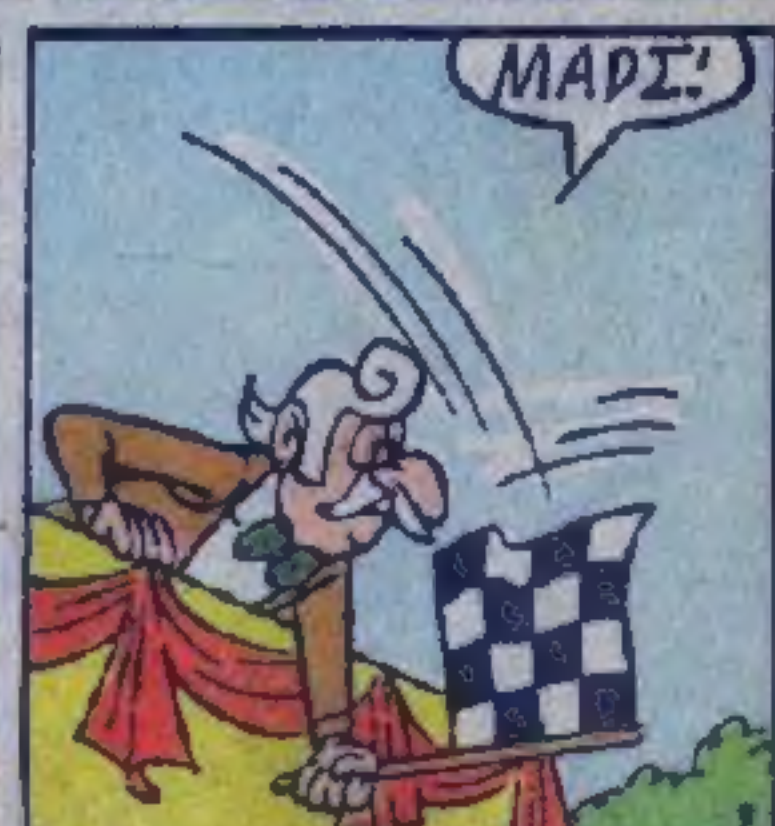
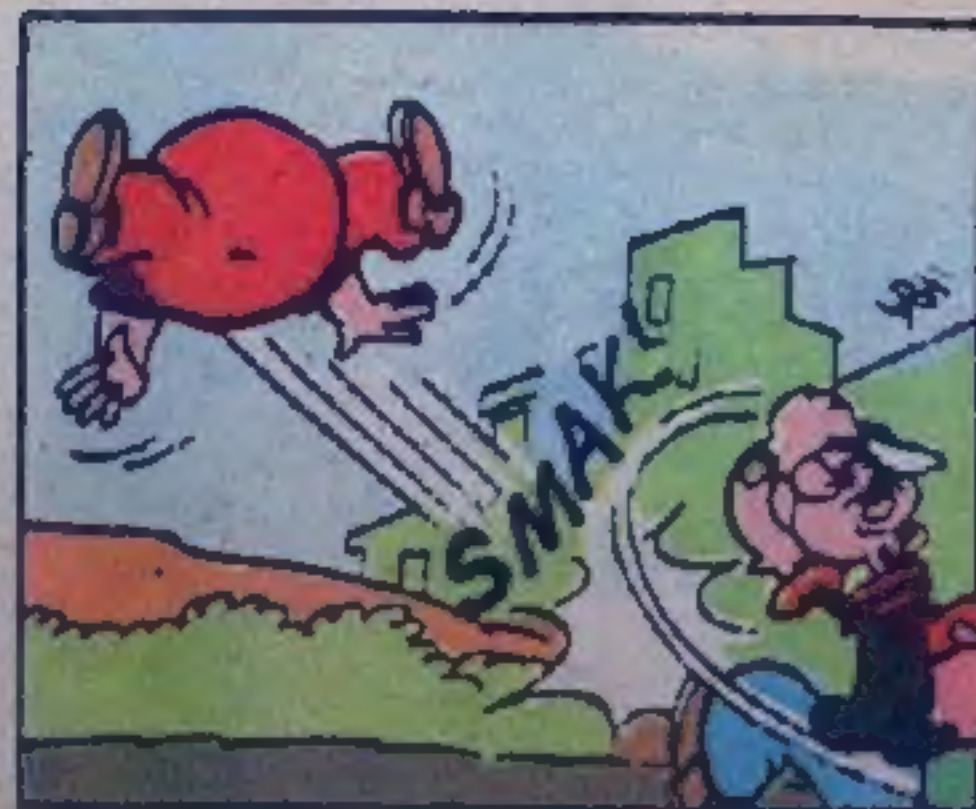
ΝΑΙ, ΚΑΙ ΜΕ ΤΕΤΟΙΟ
ΤΡΟΠΟ ΟΣΤΕ ΝΑΝΑΙ ΟΙ
ΙΔΙΟΙ ΟΙ ΠΡΟΤΑΓΟΝΙΣΤΕΣ
ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ!

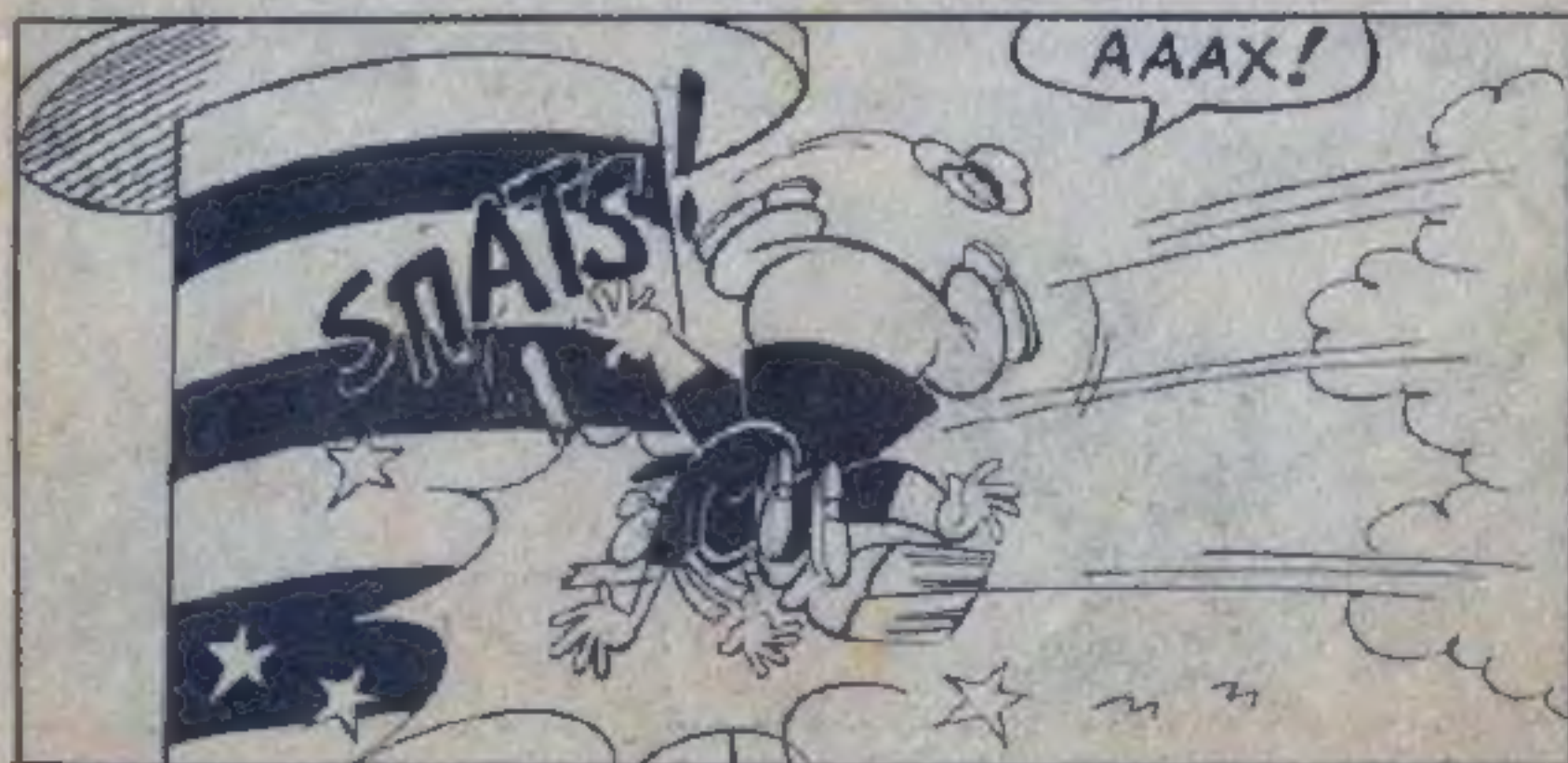
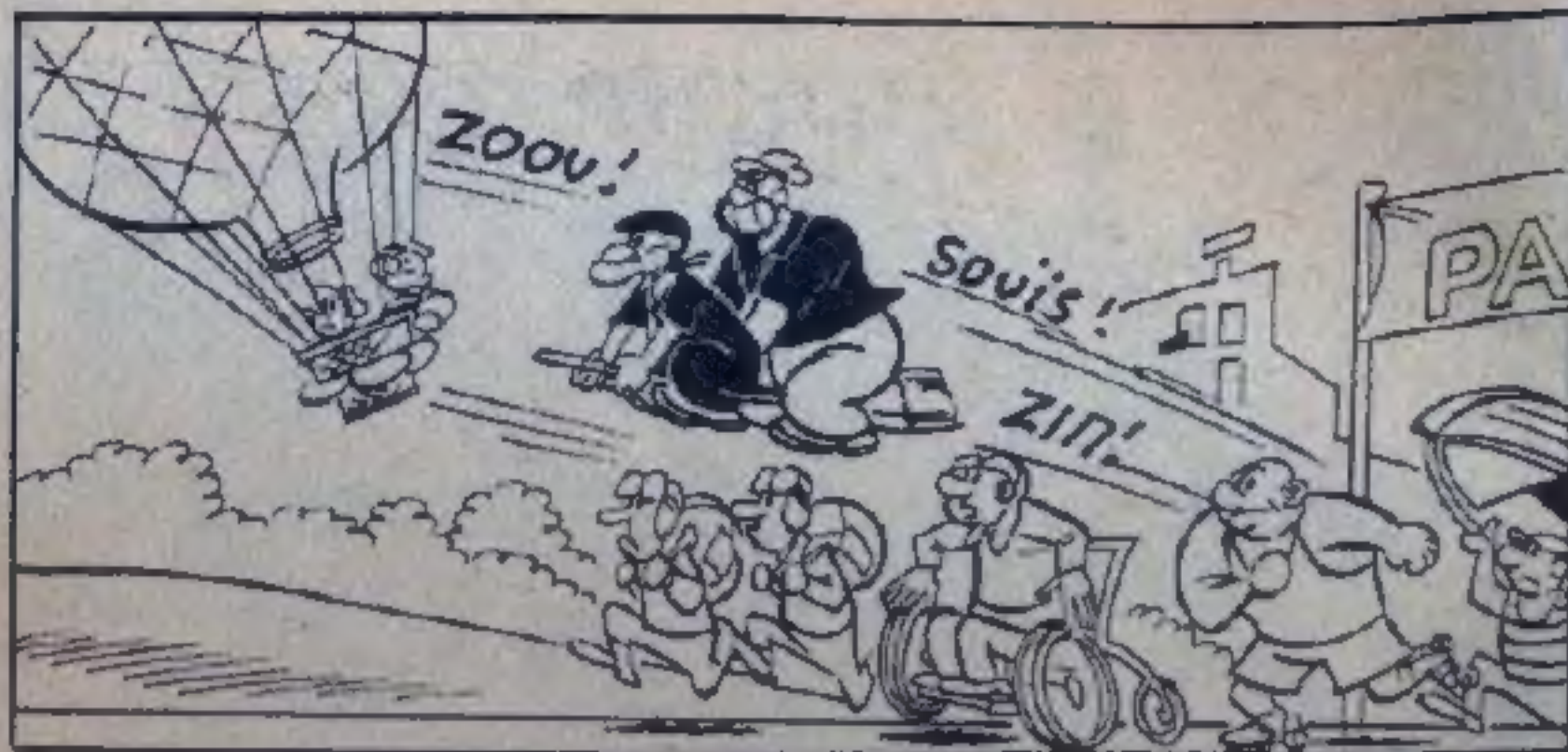

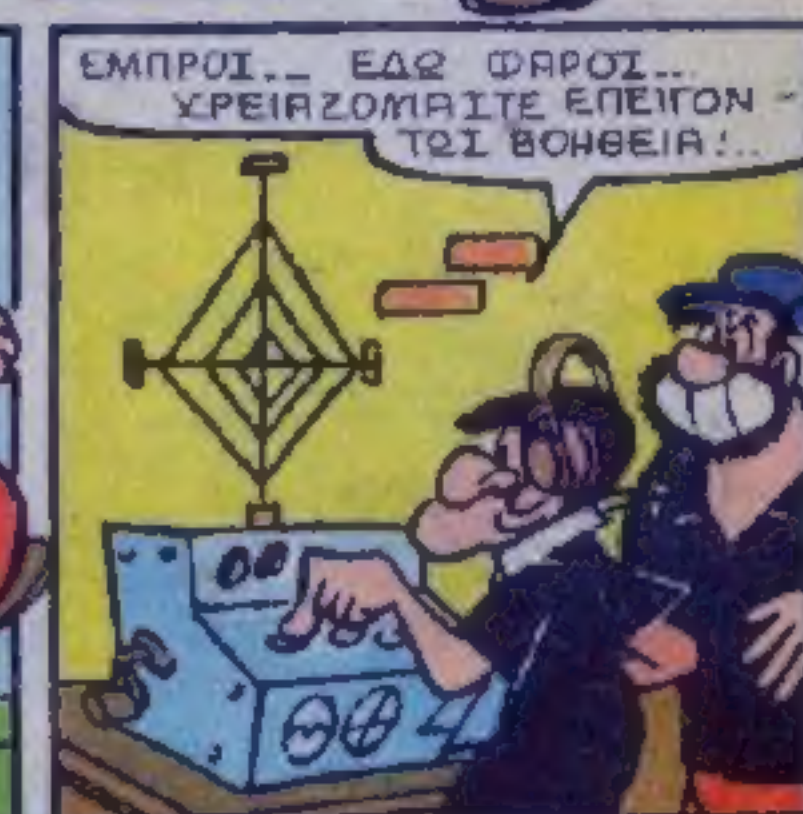

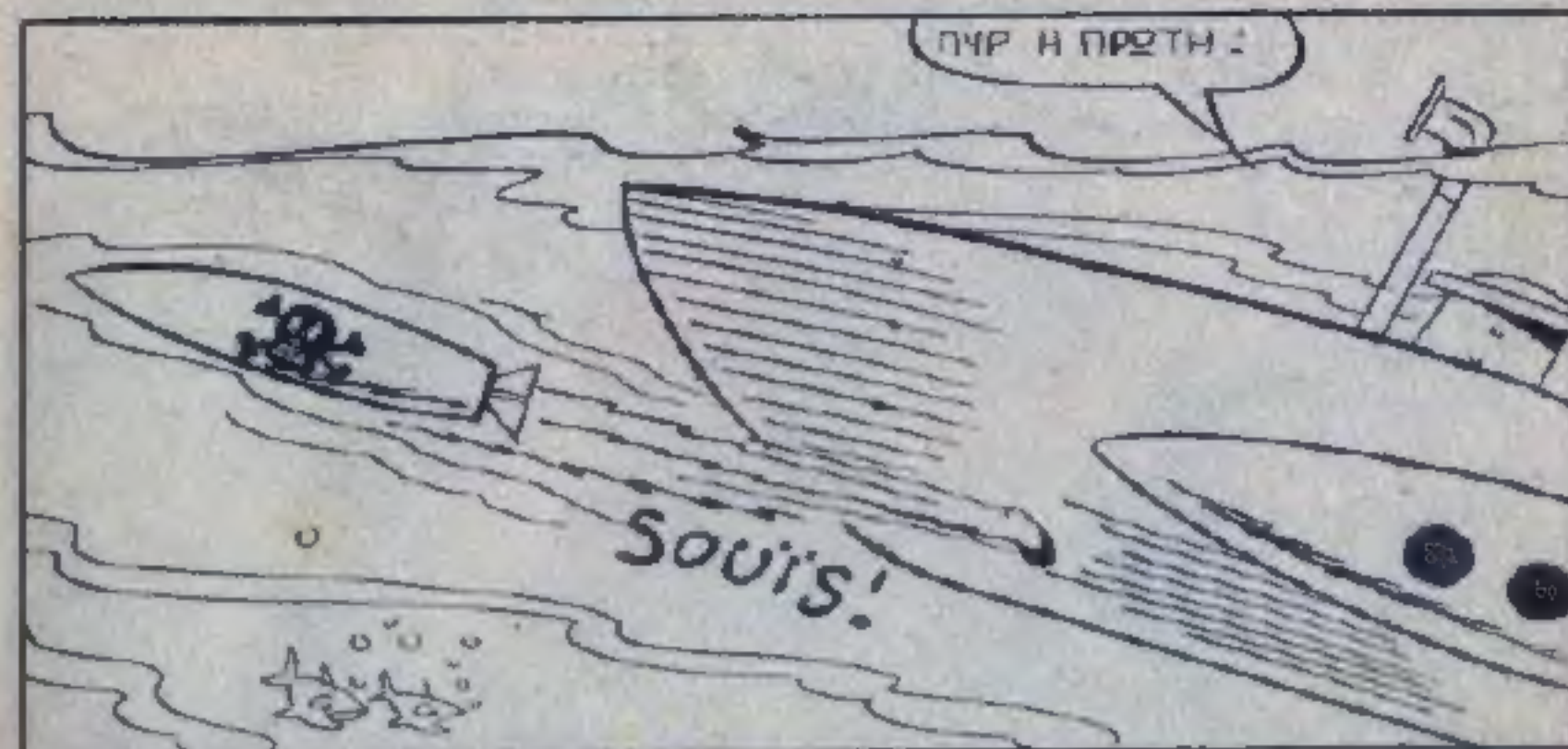

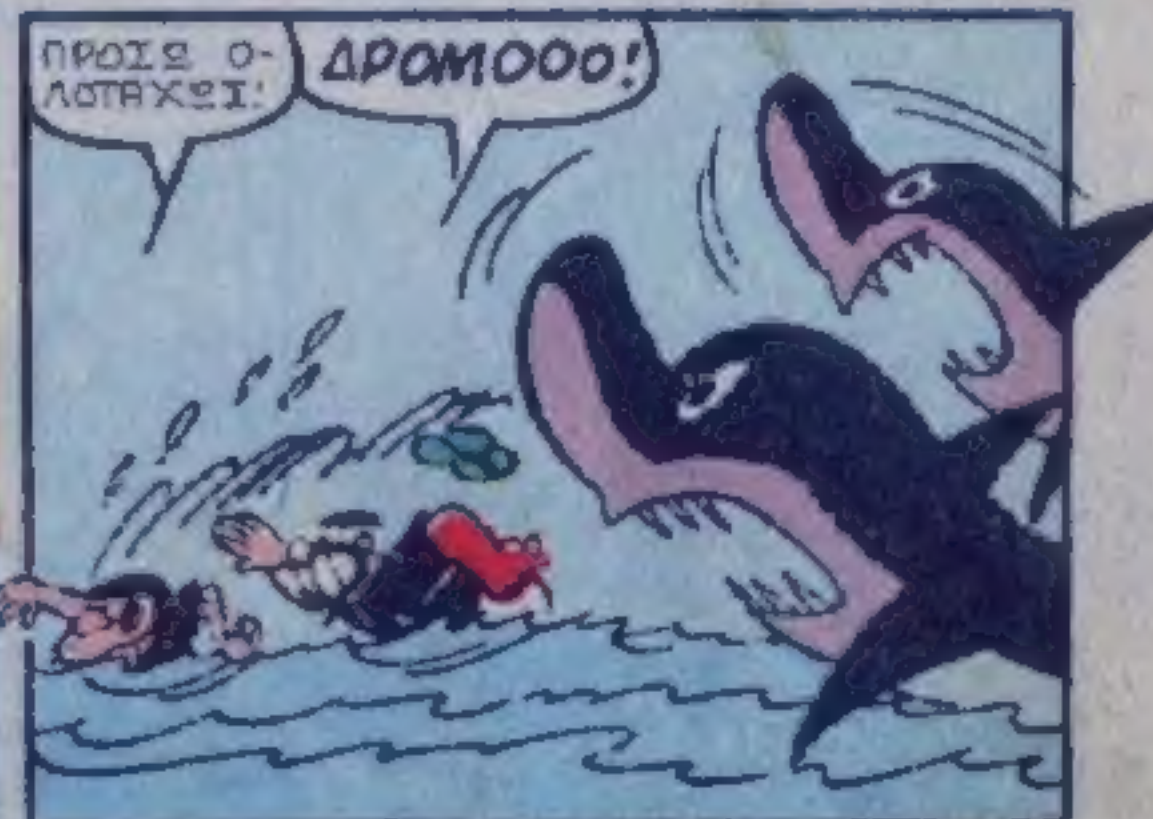
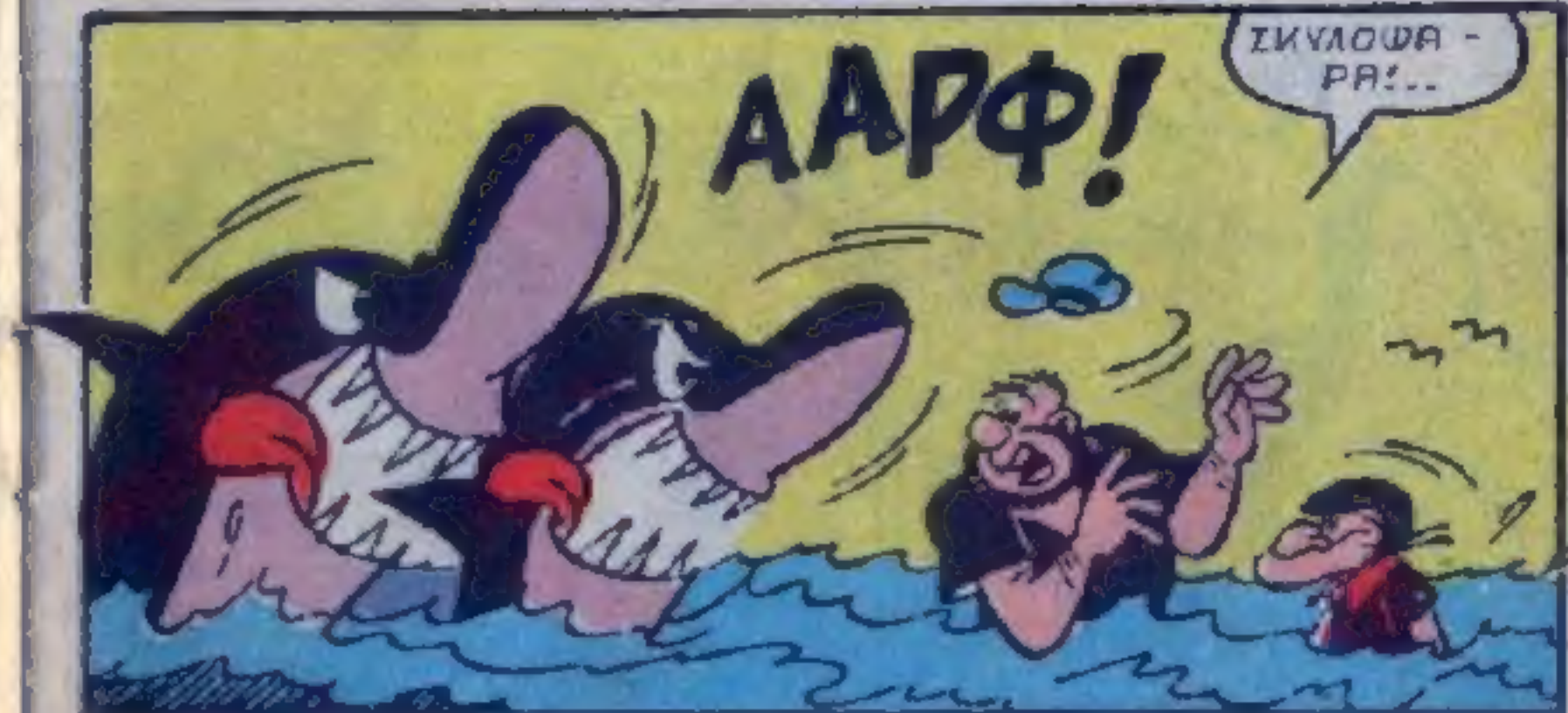
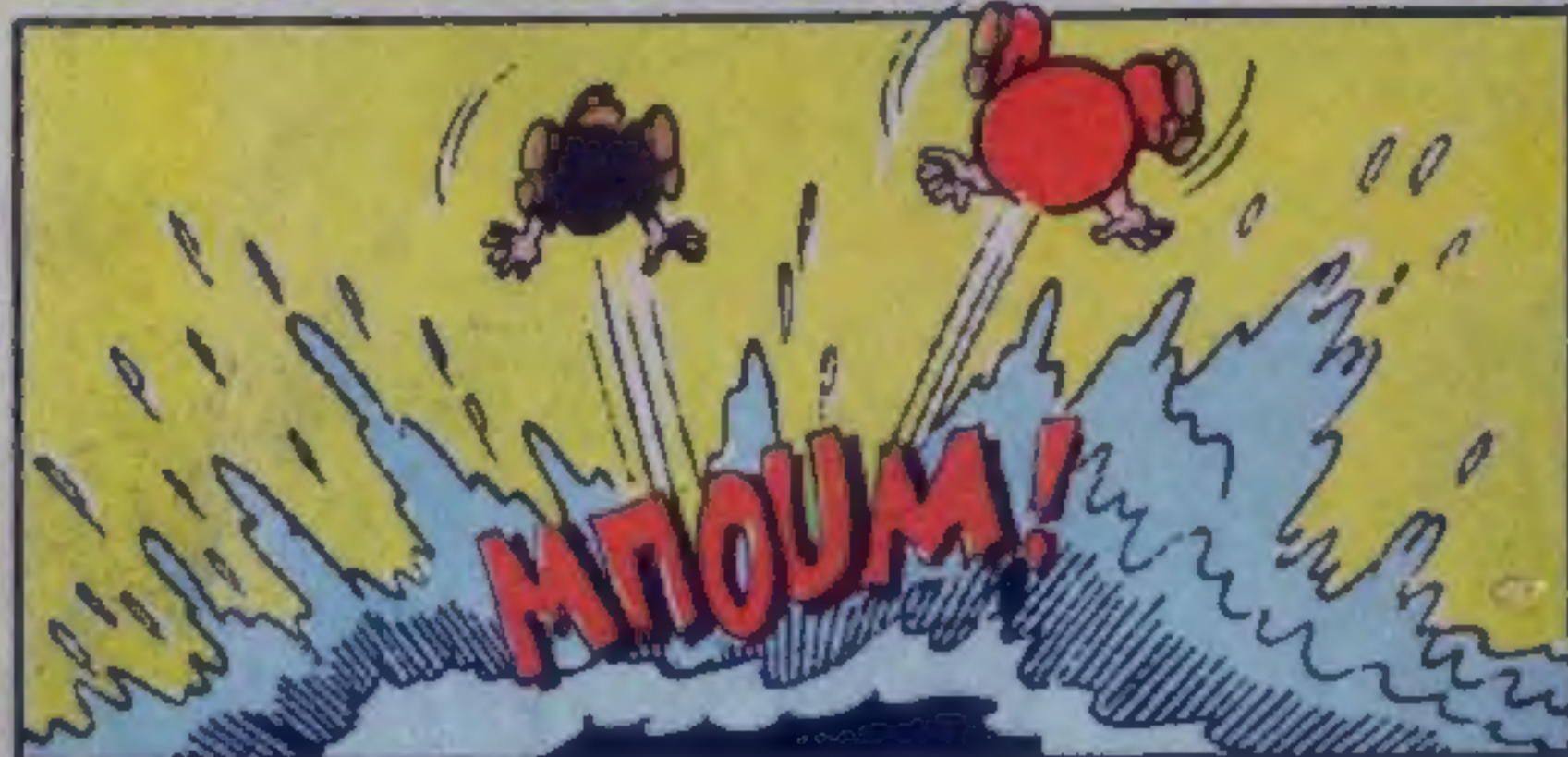

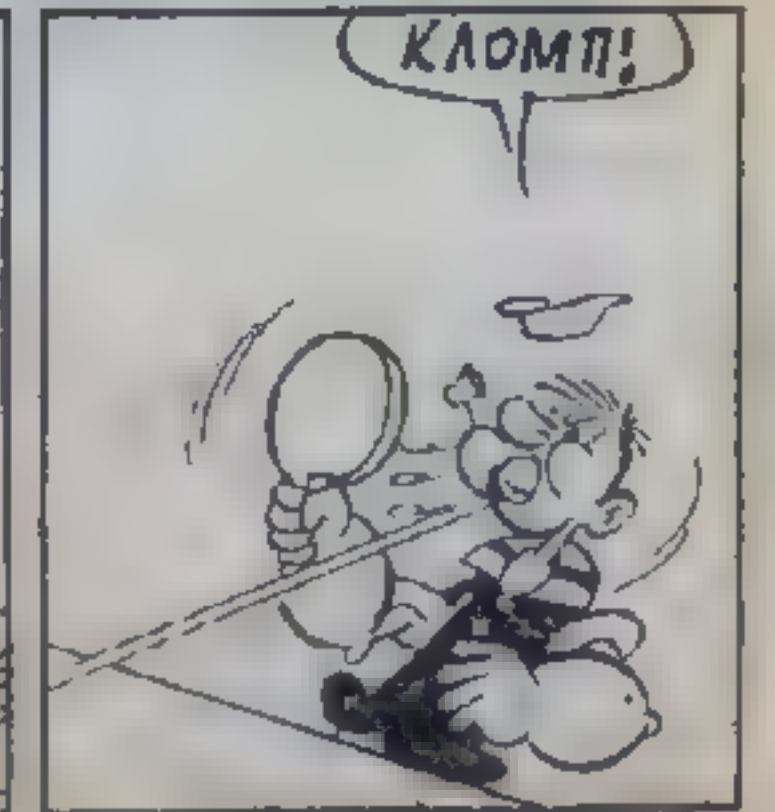
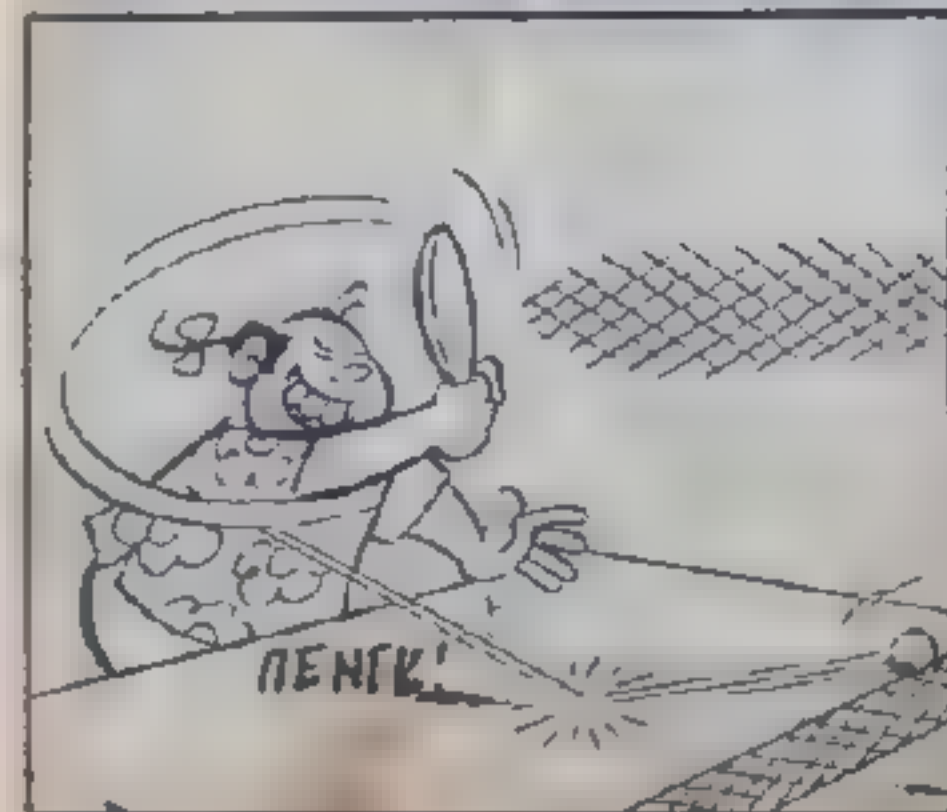
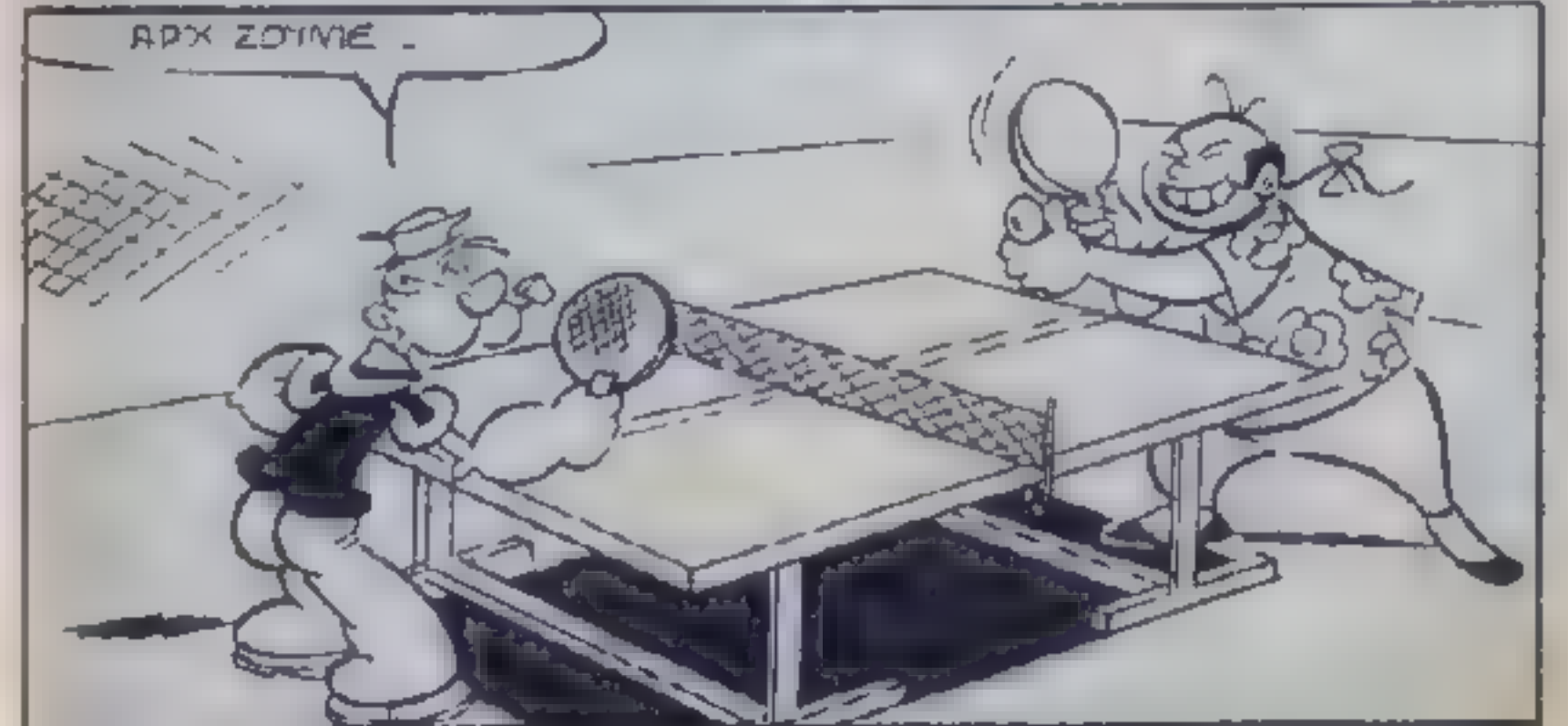
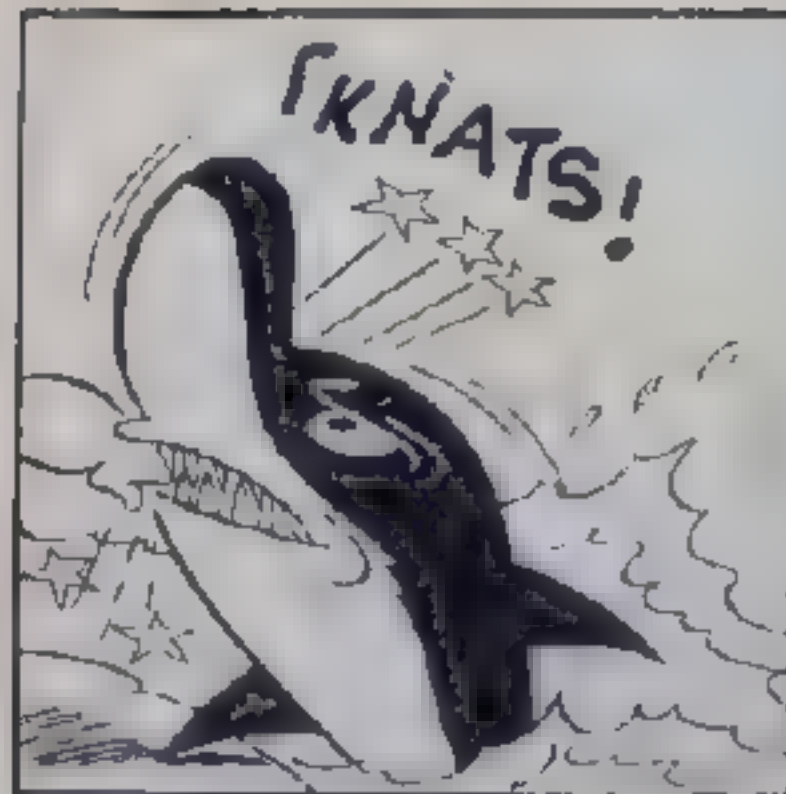

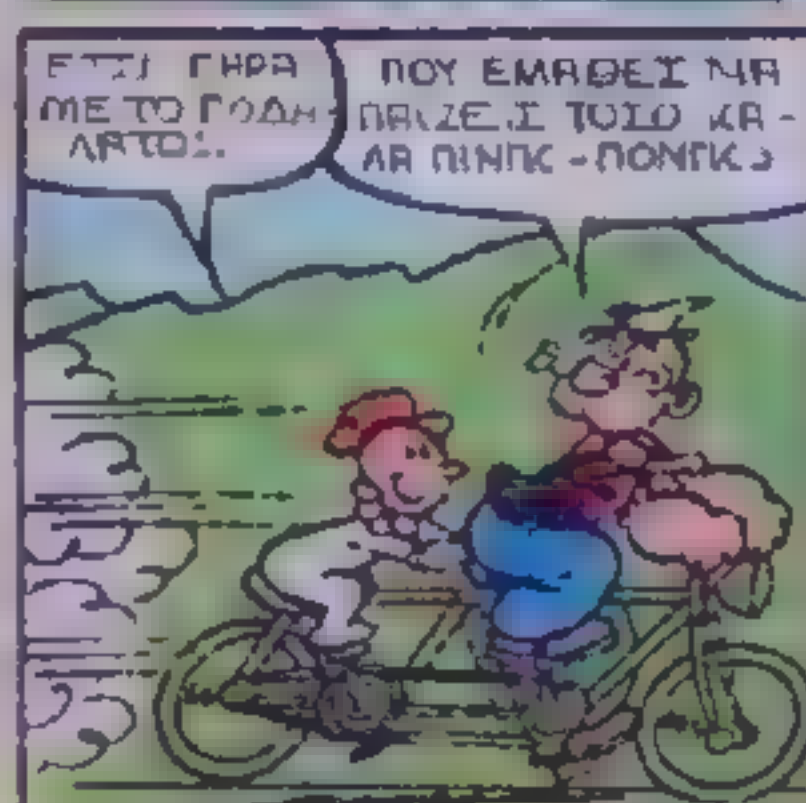
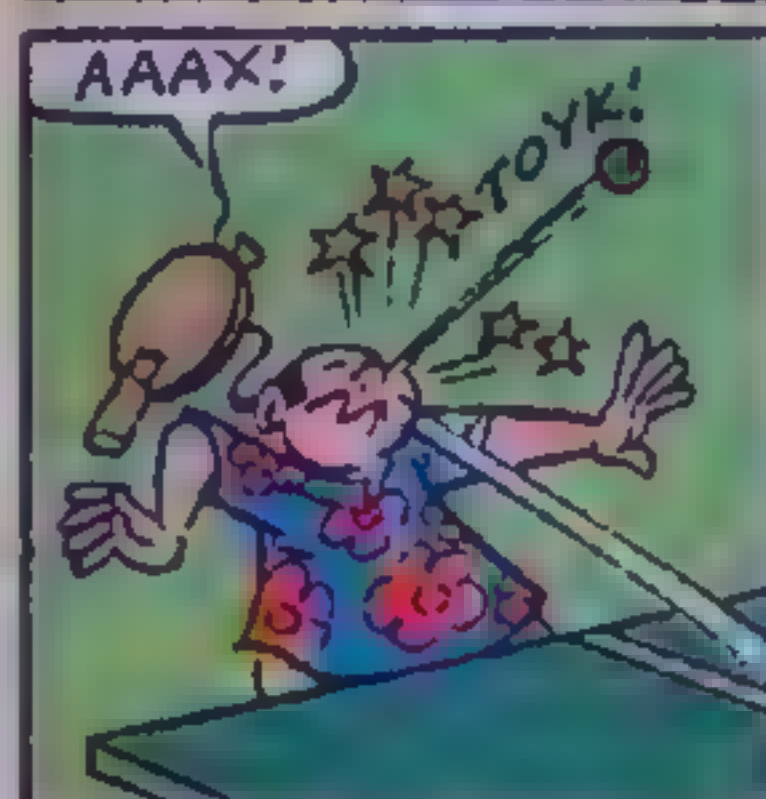
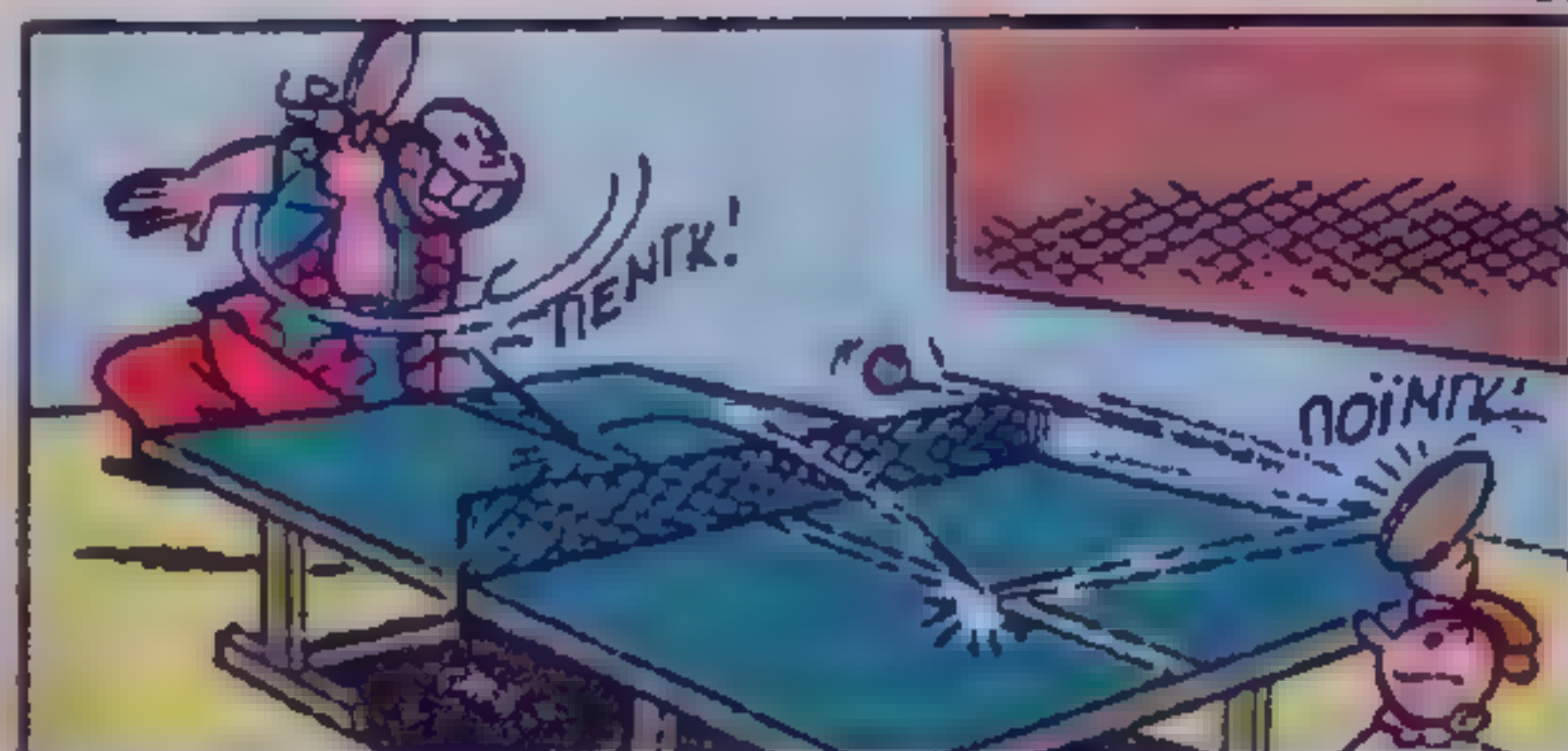
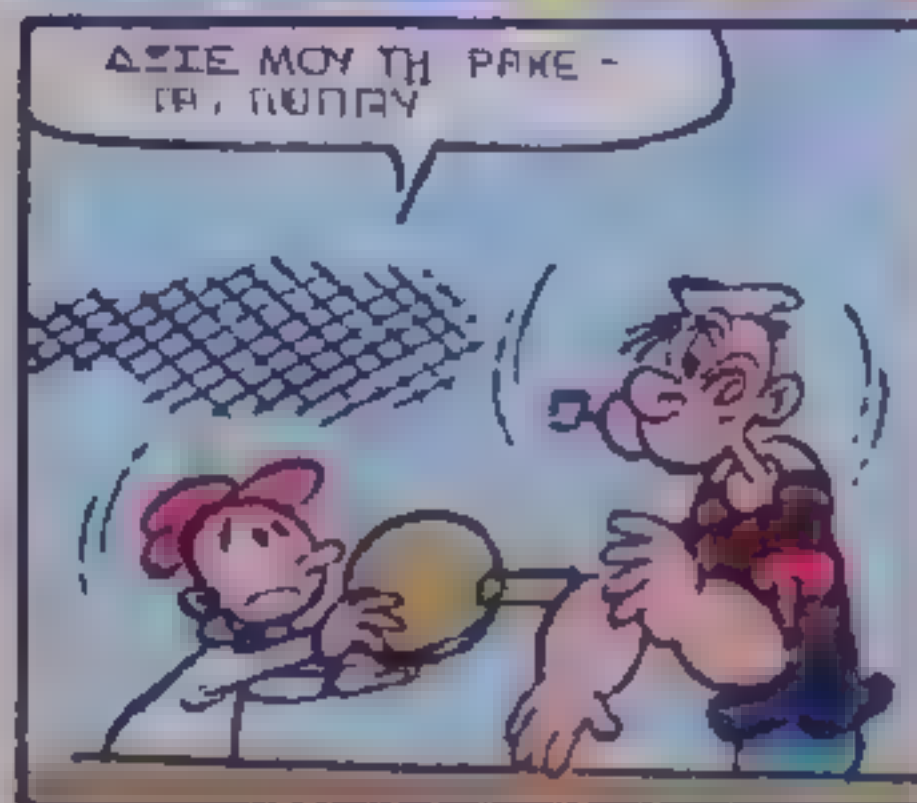
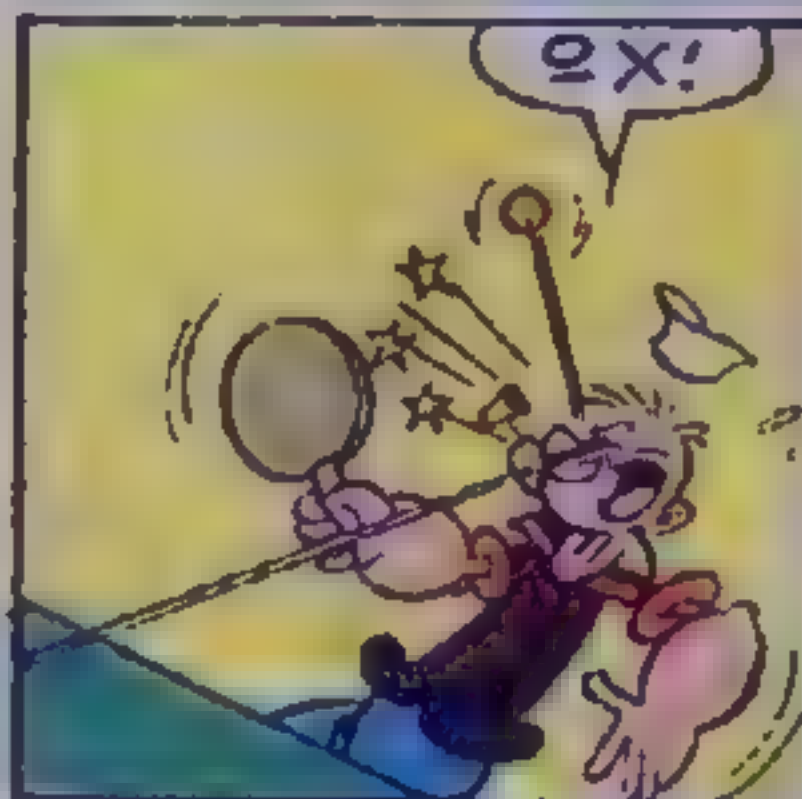

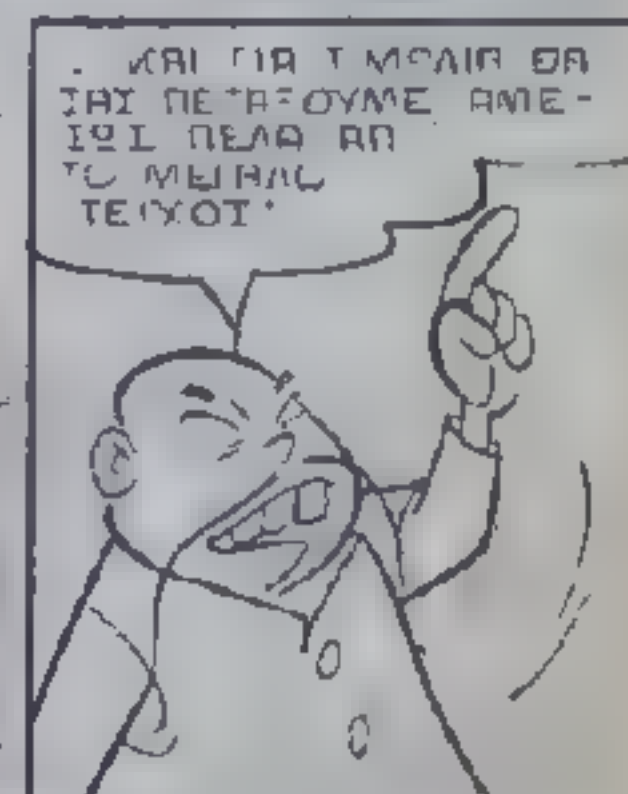

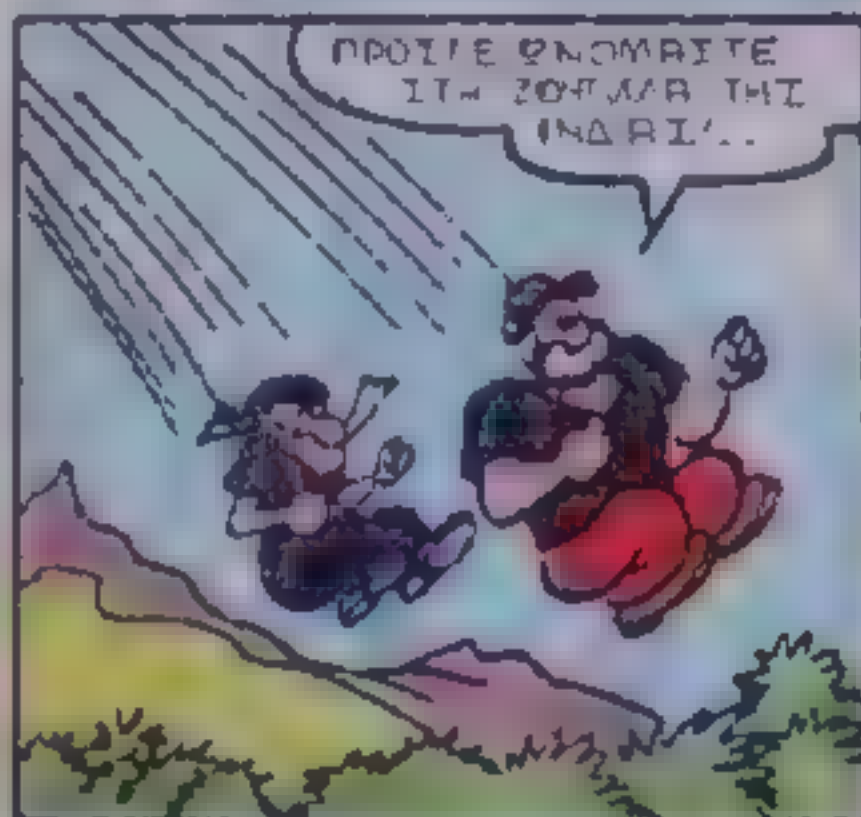

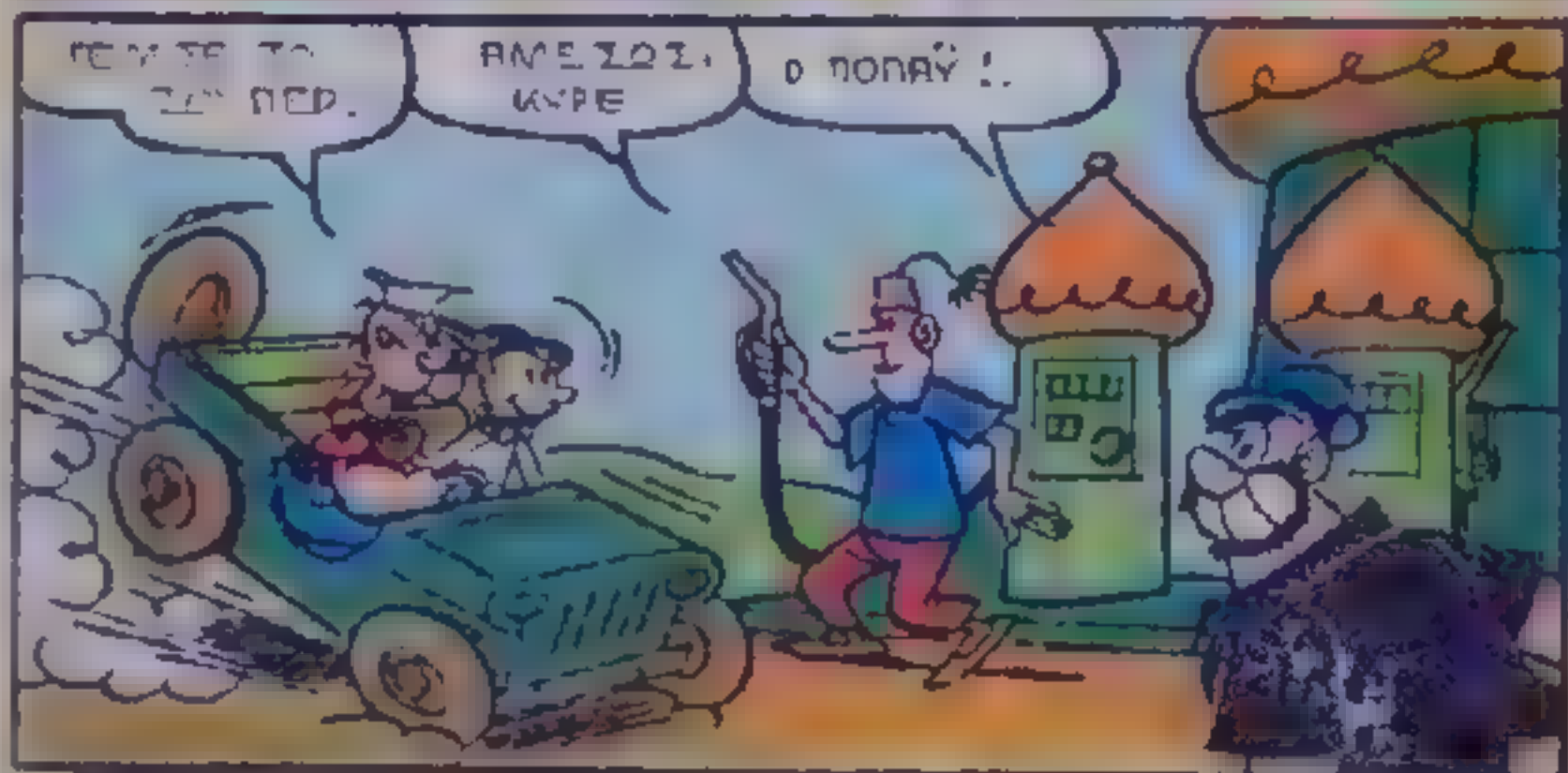
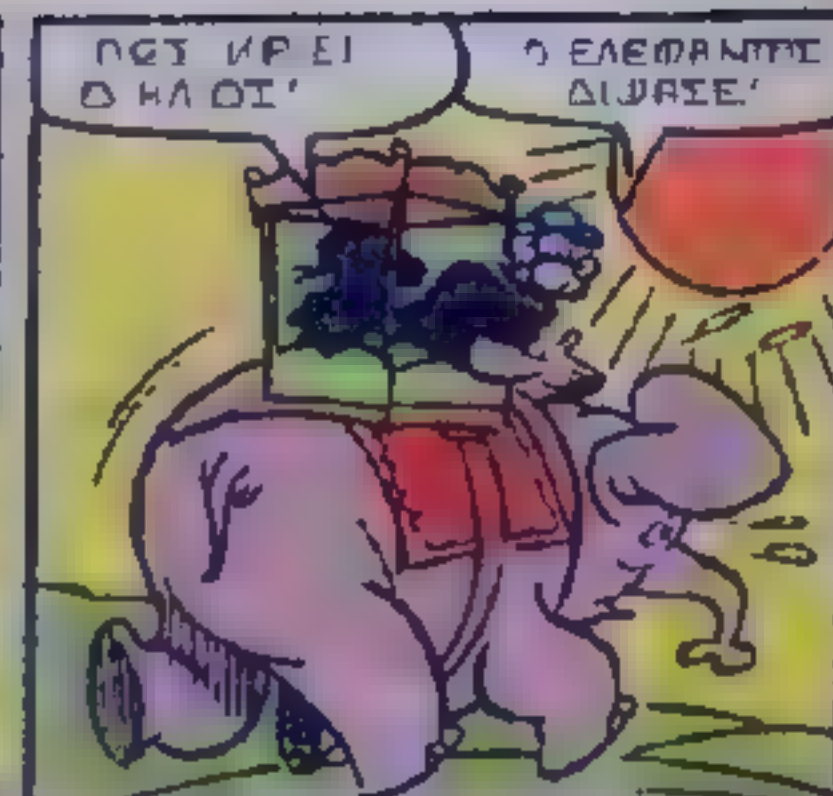
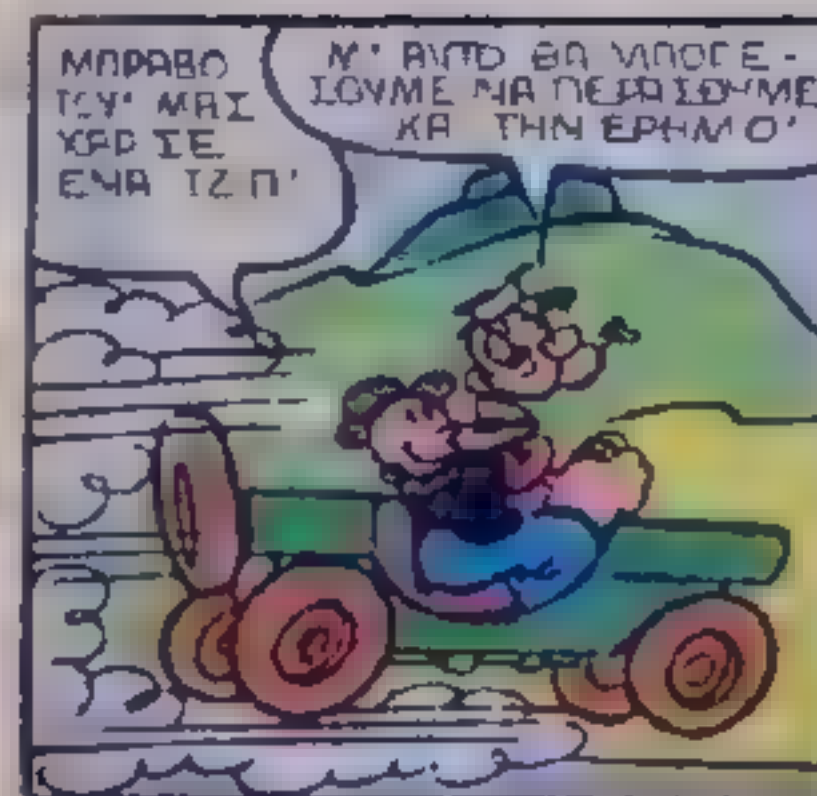
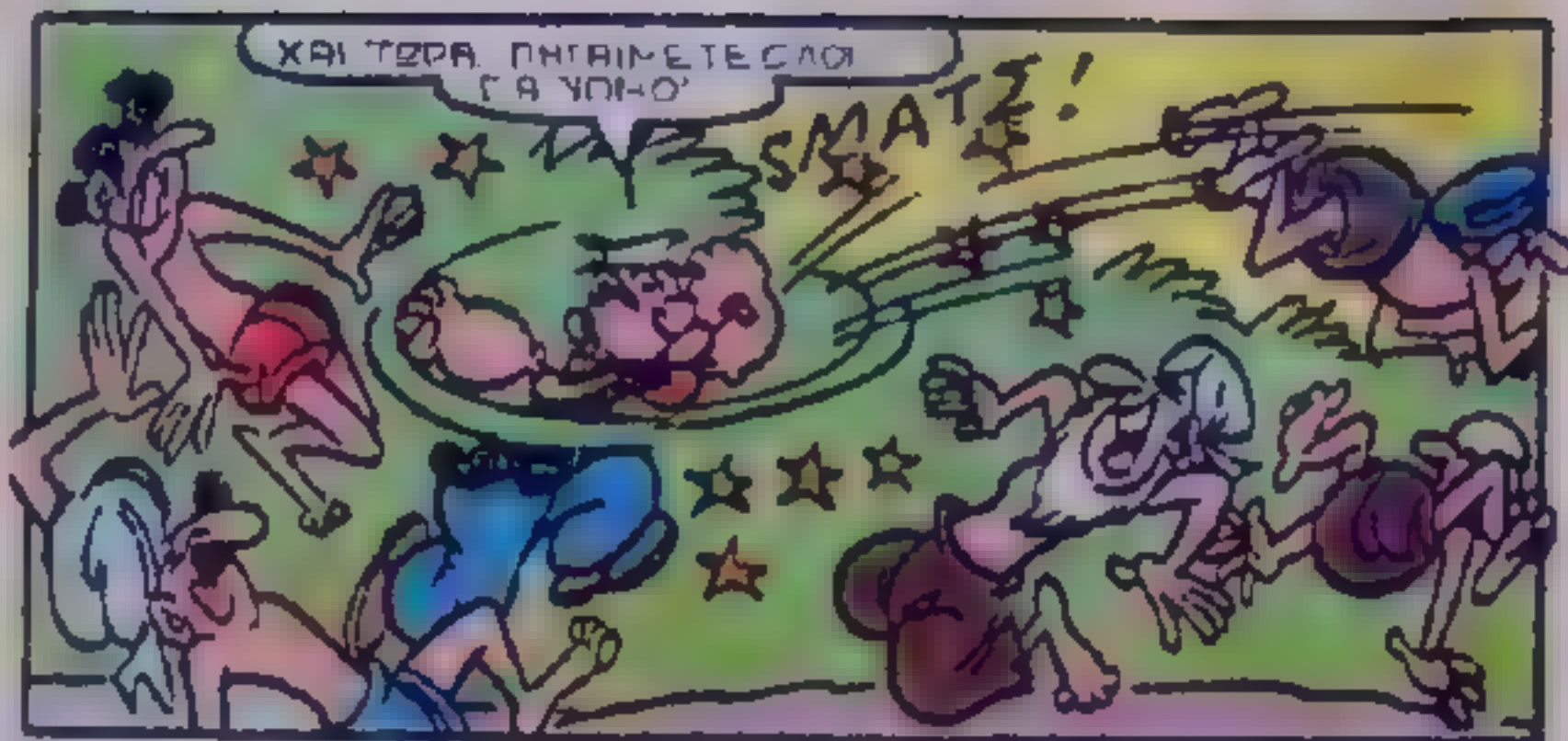

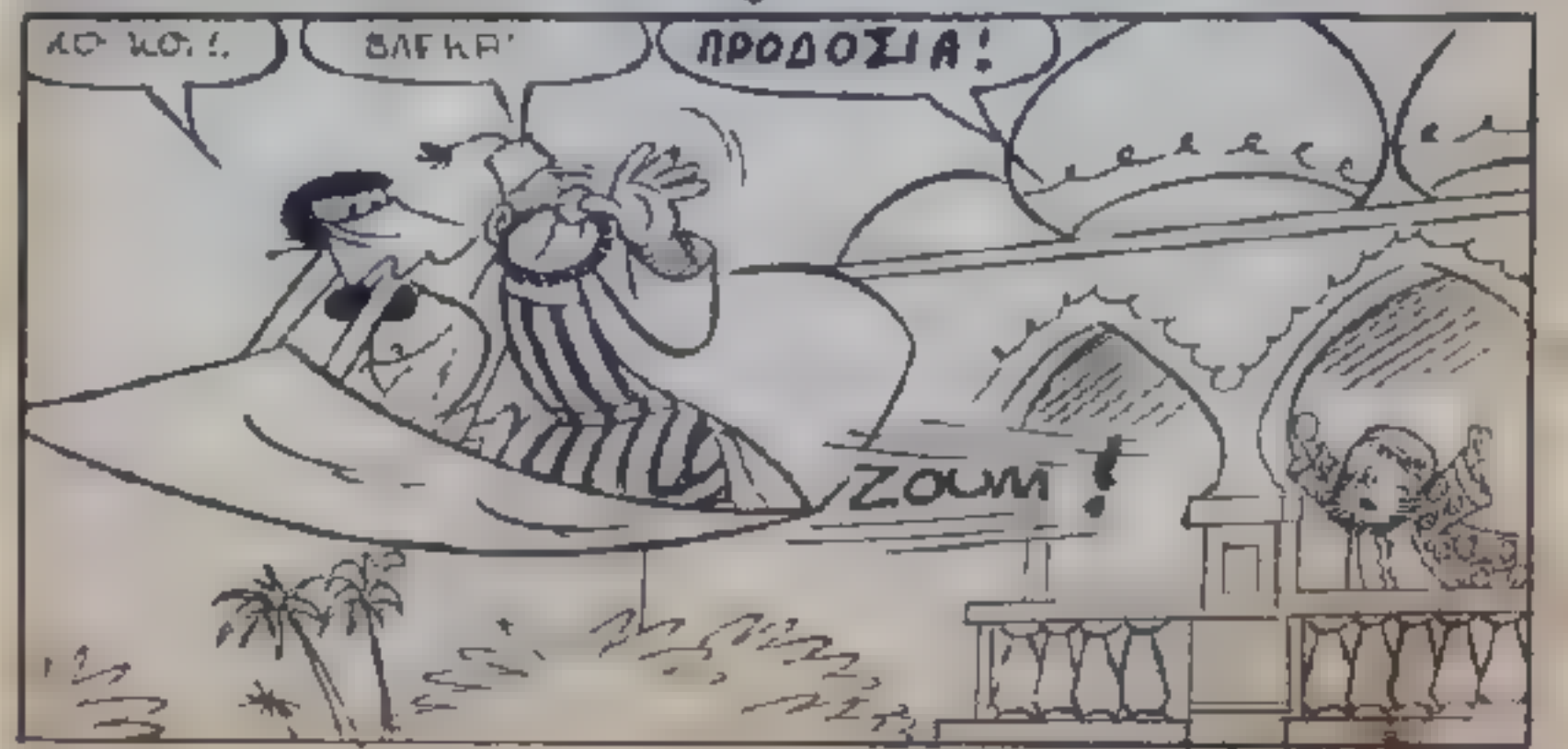
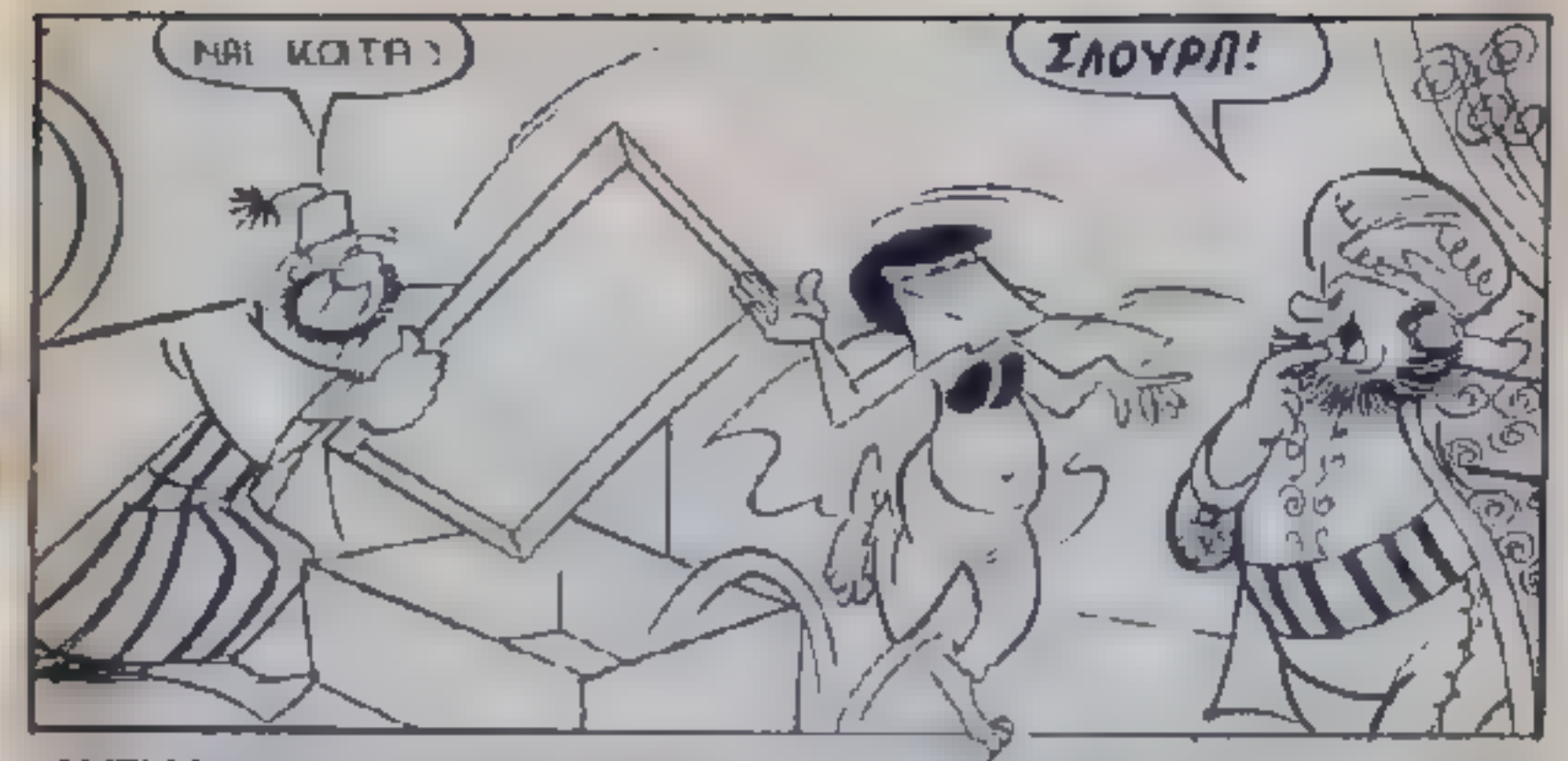

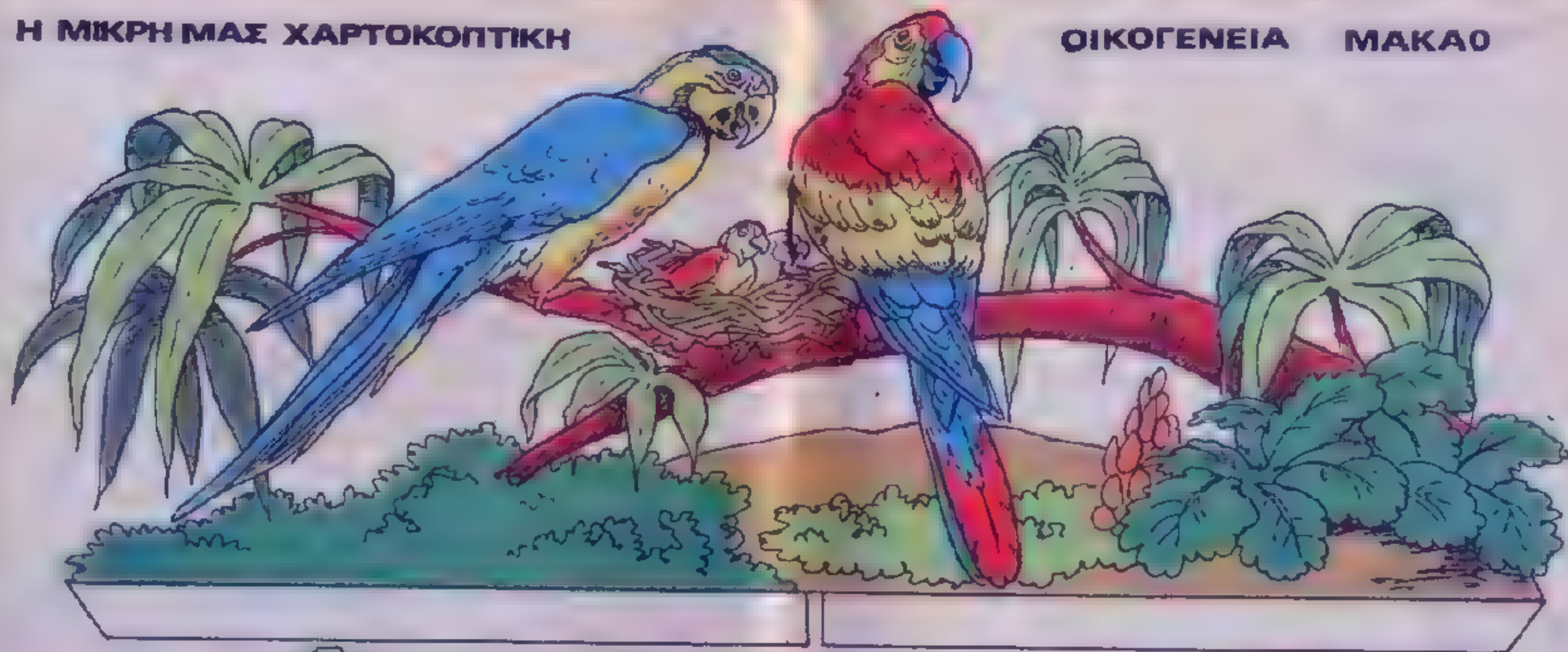

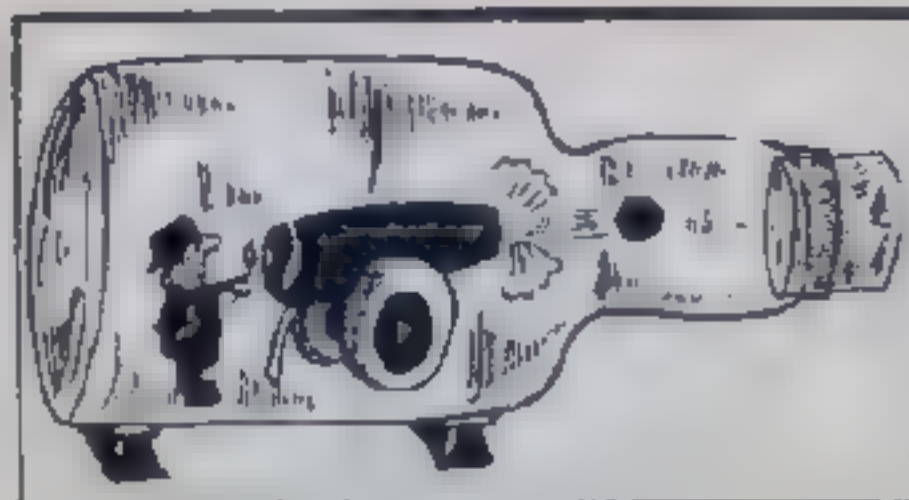

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΣ ΧΑΡΤΟΚΟΠΤΙΚΗ

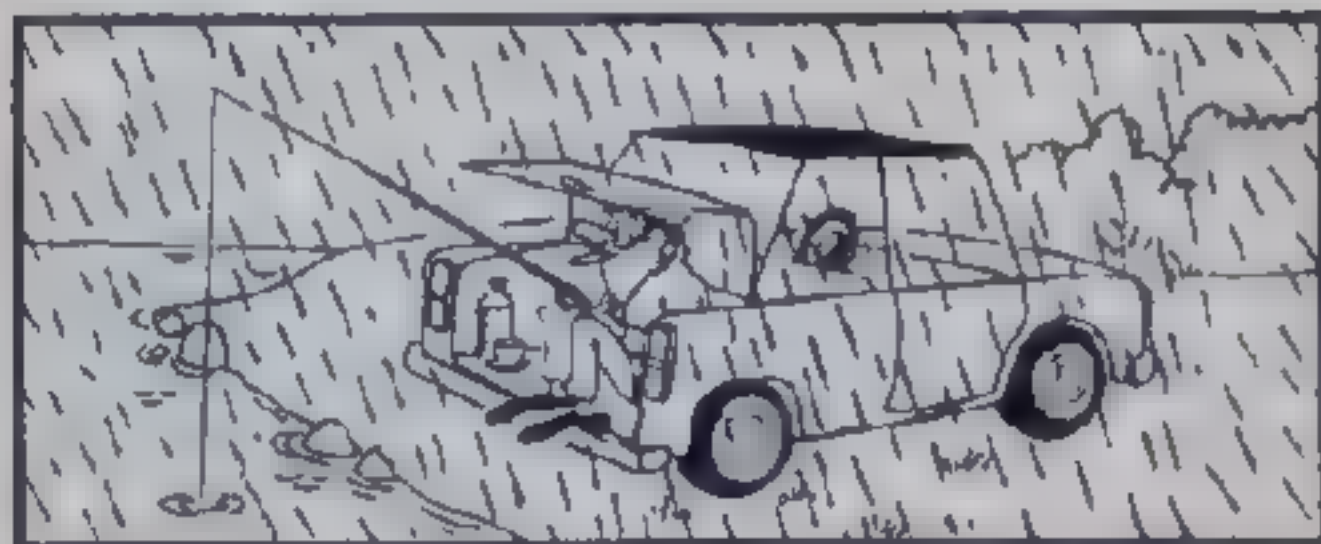
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΚΑΟ

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΜΙΚΡΟΥ ΠΟΠΑΪ

ΧΙΟΥΜΟΡ!

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΑ

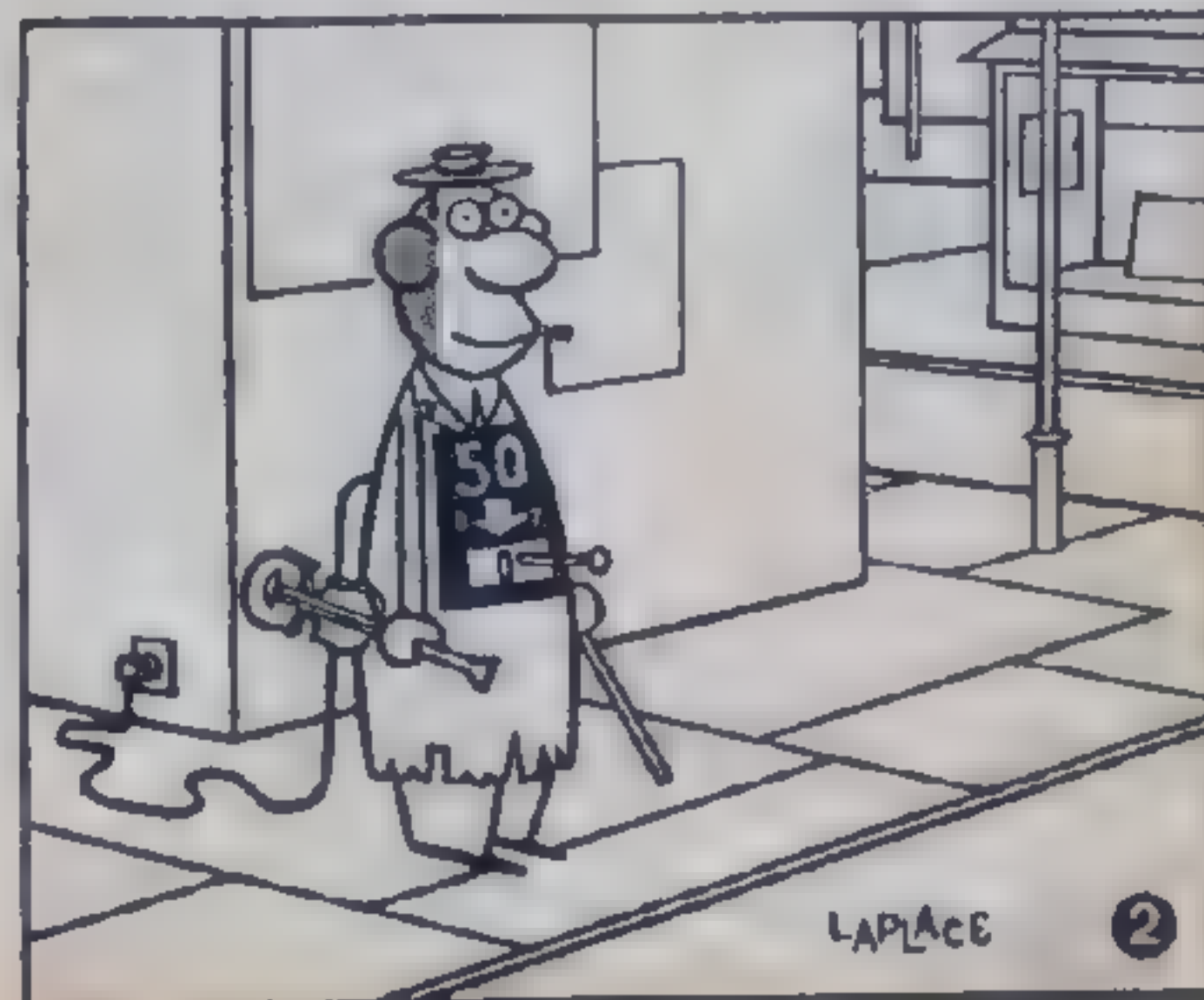
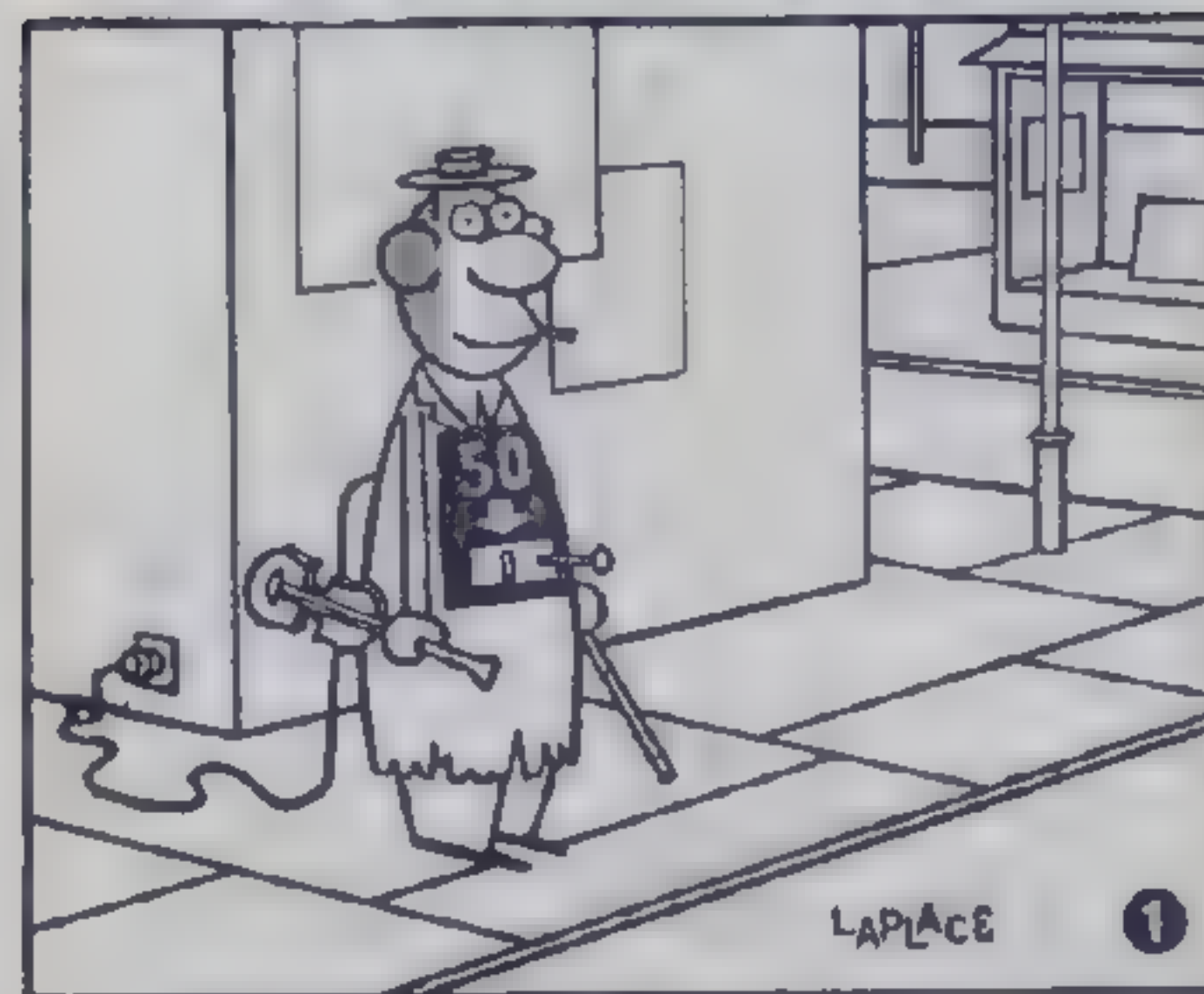

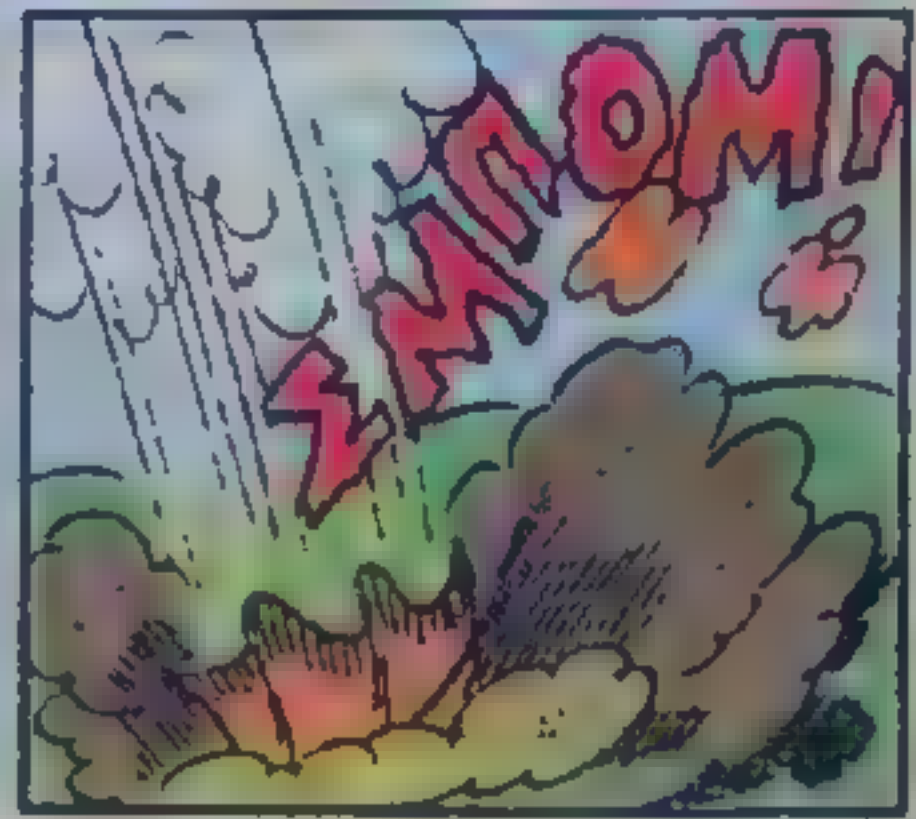
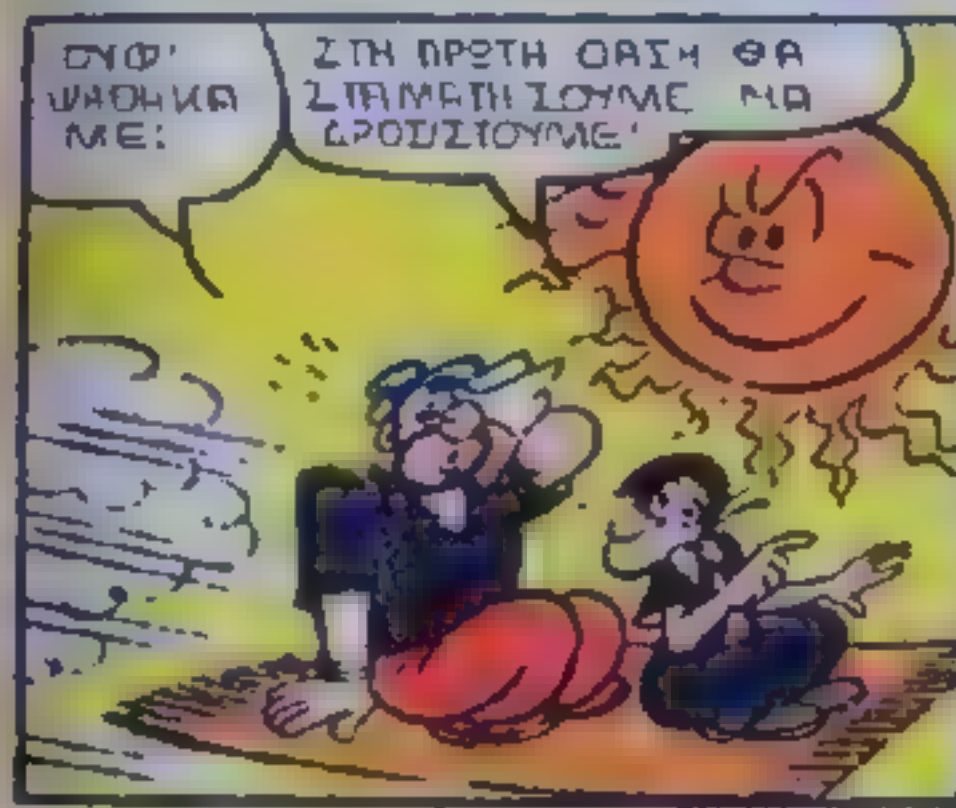
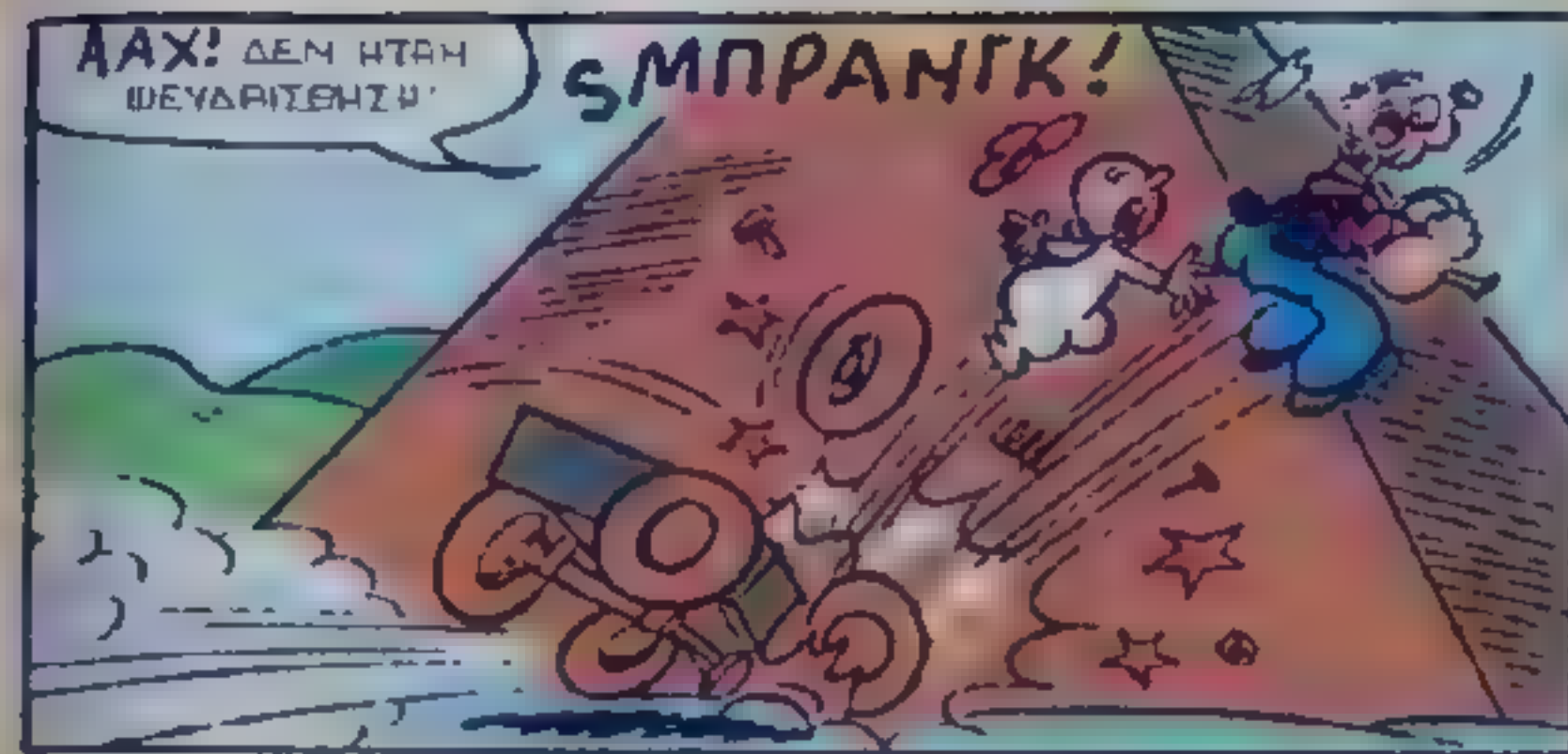
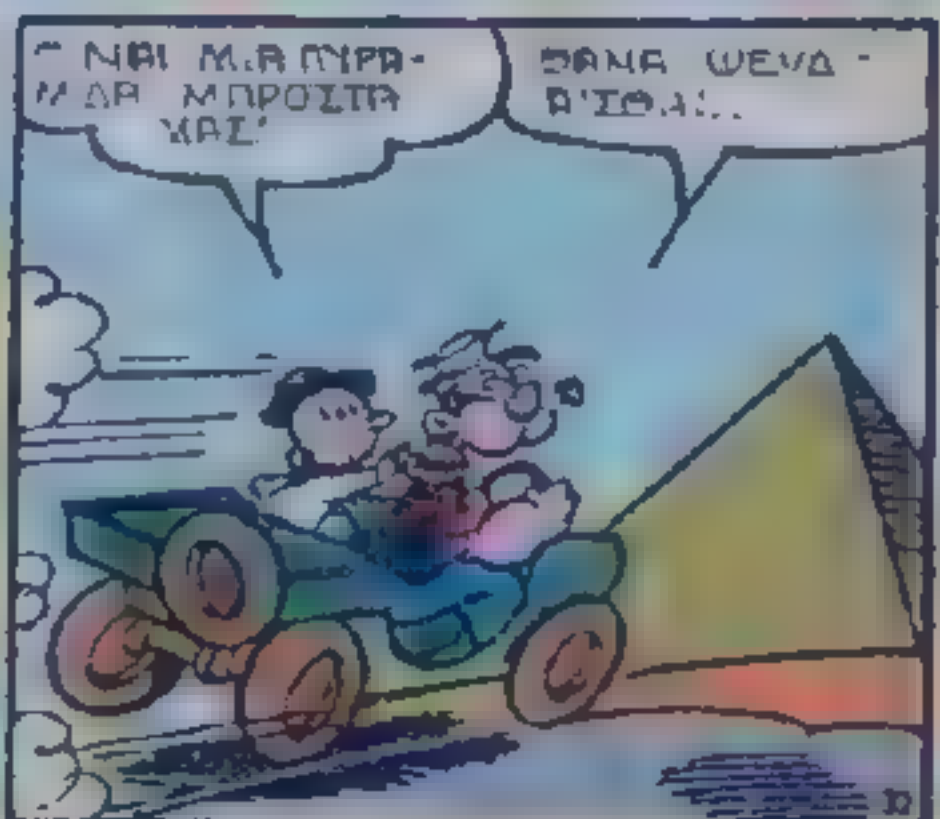
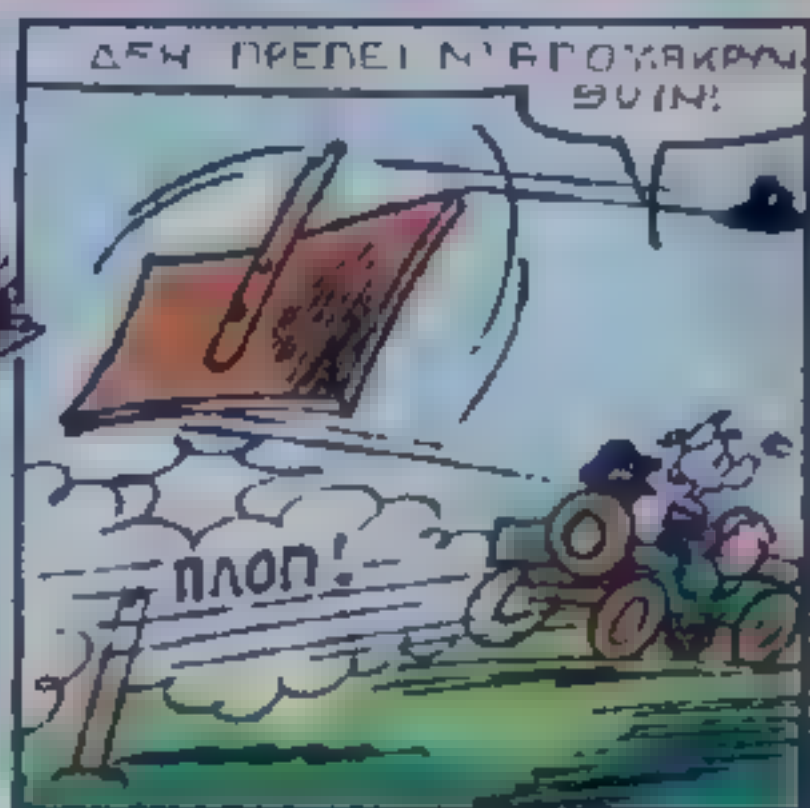
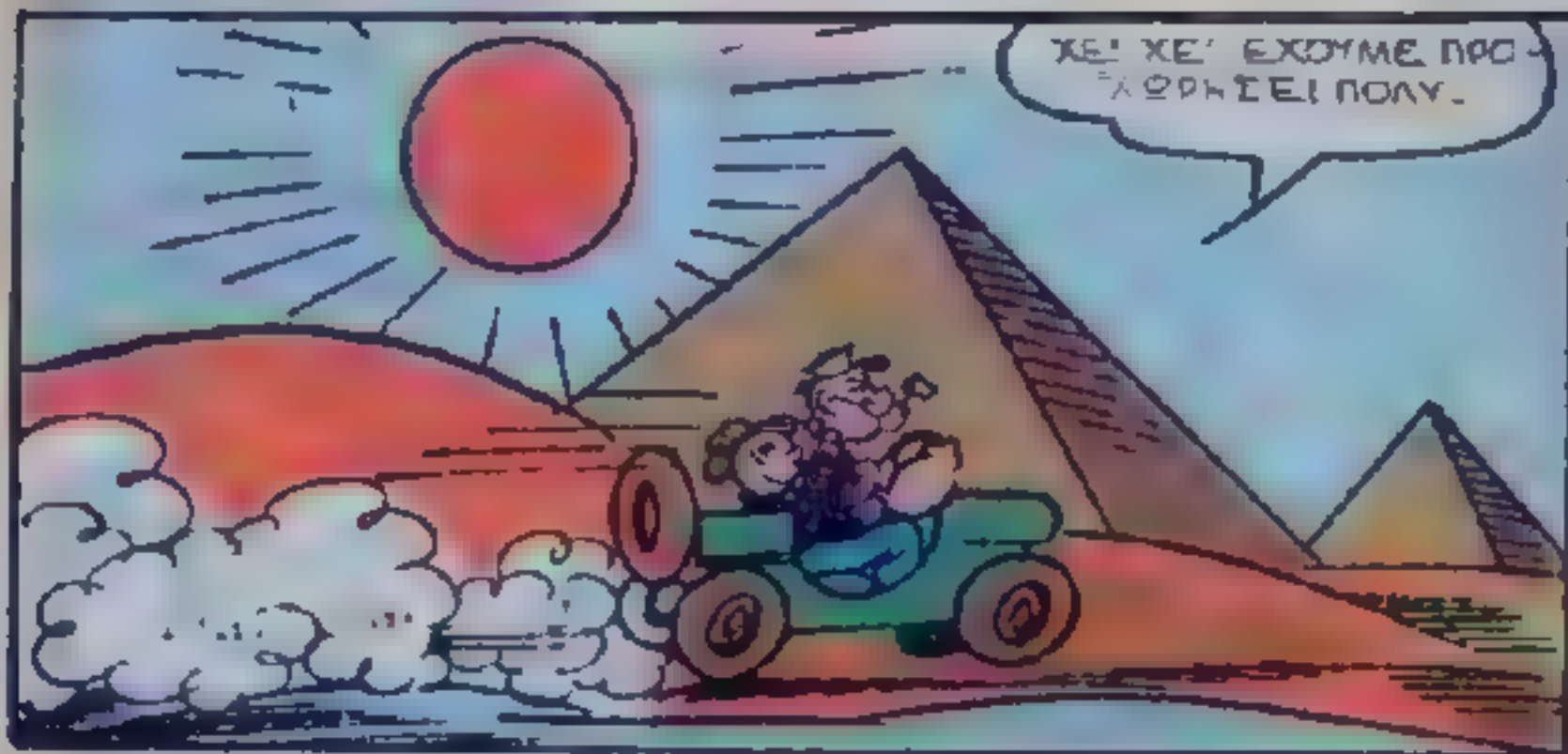
- Η γαλλοπούλα μός στάθηκε στο λαιμό. Μά είναι, λέτε, που οι γαλλοπουλές καταπίνουν όλοκληρα τὰ καρυδιά,

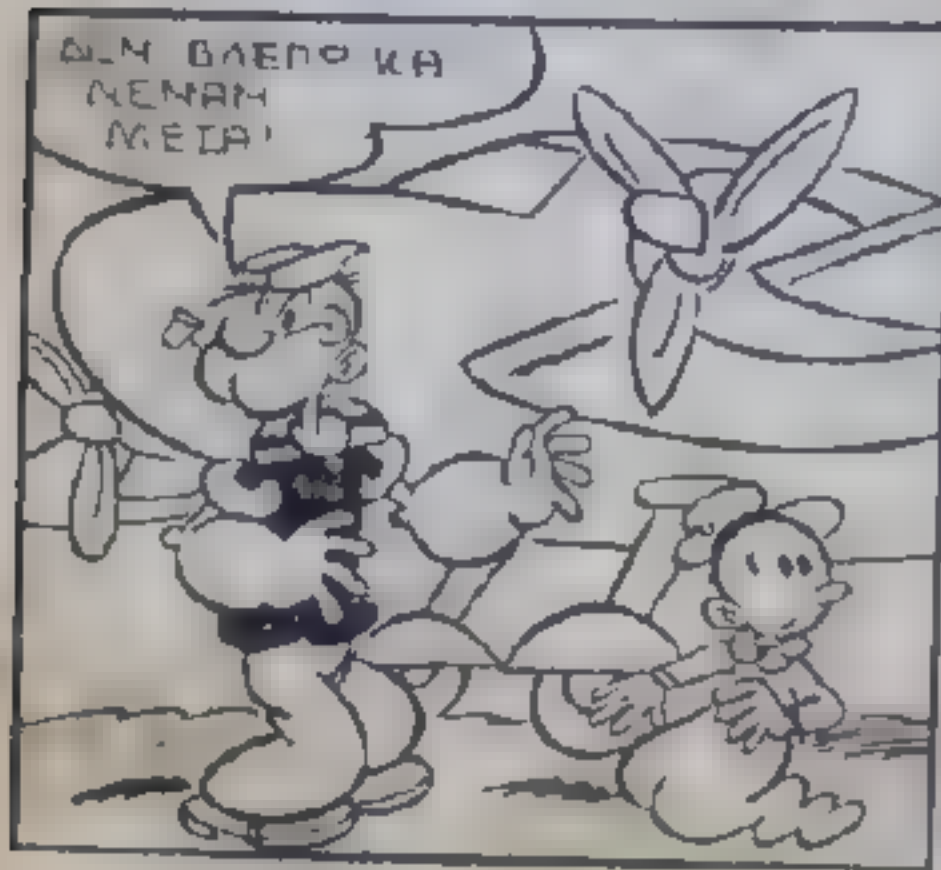
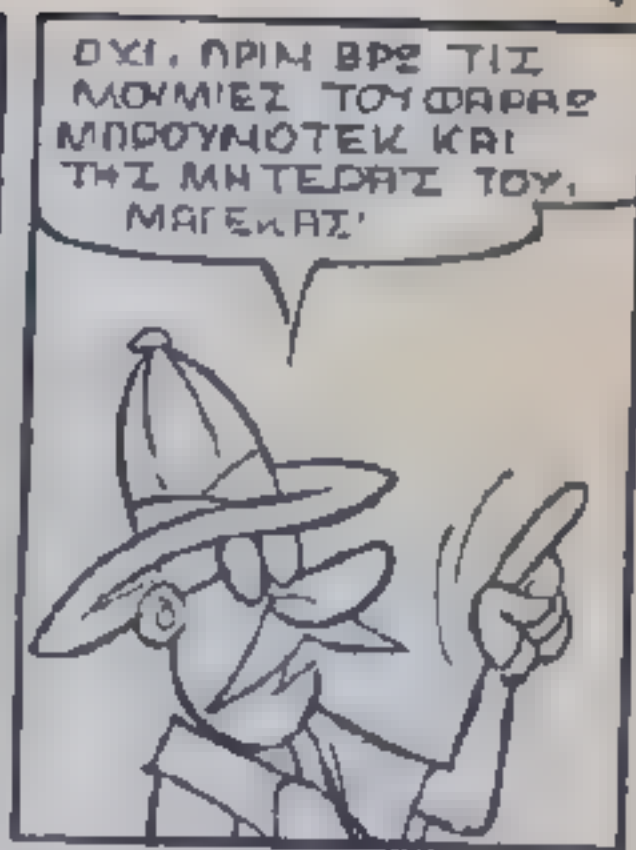

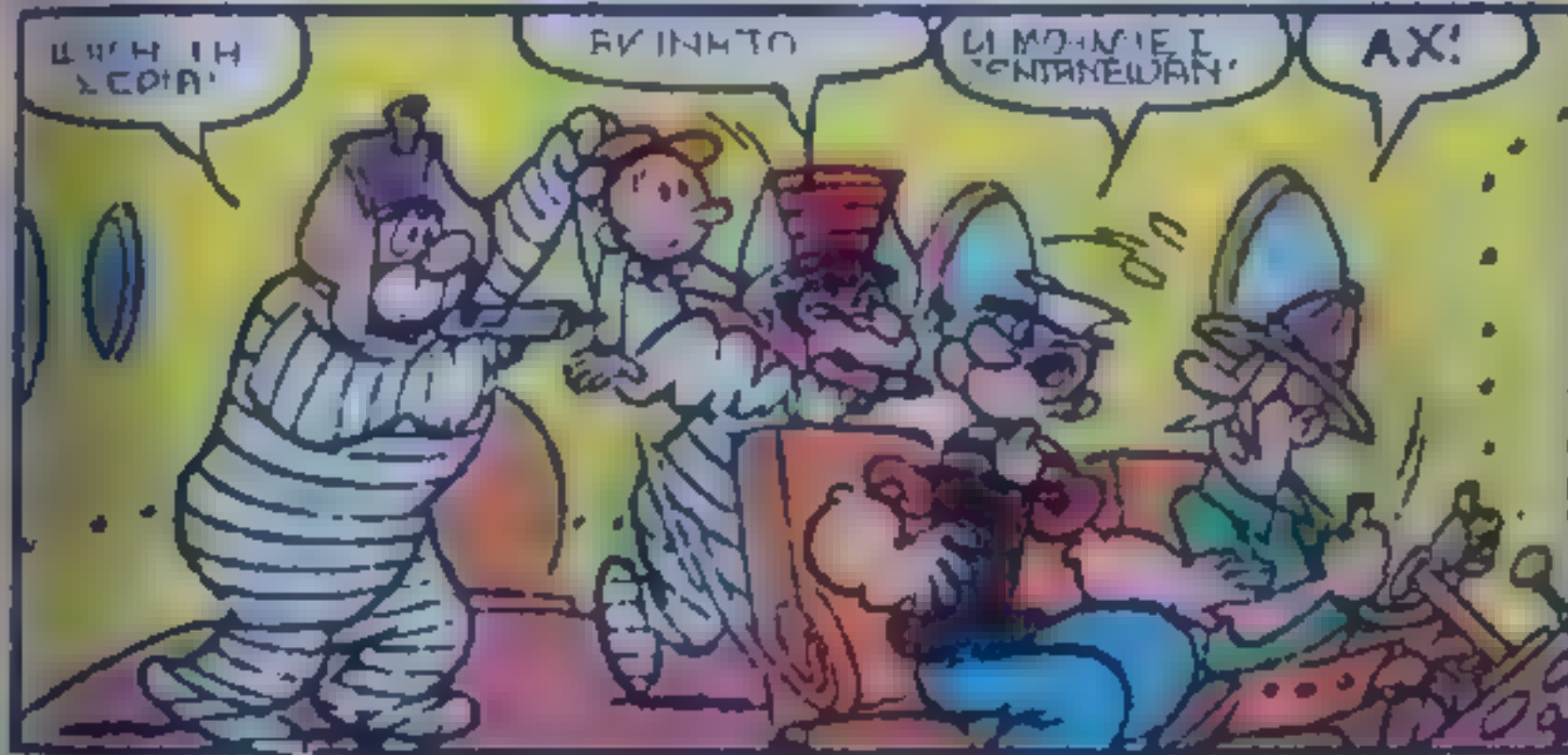
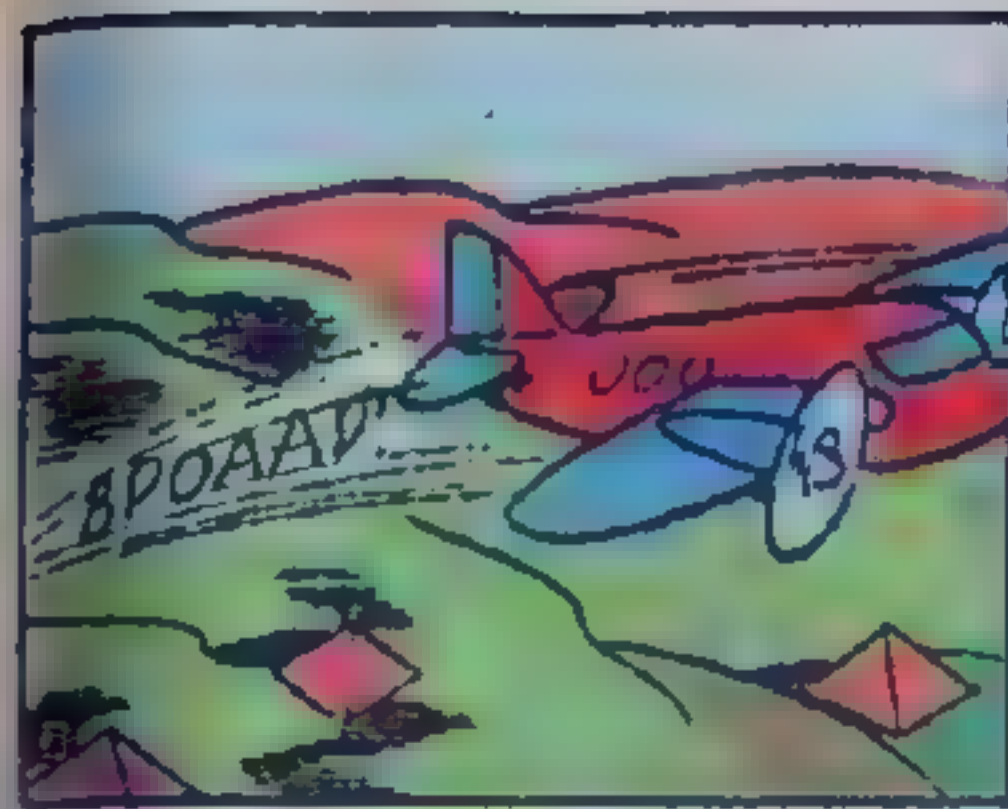
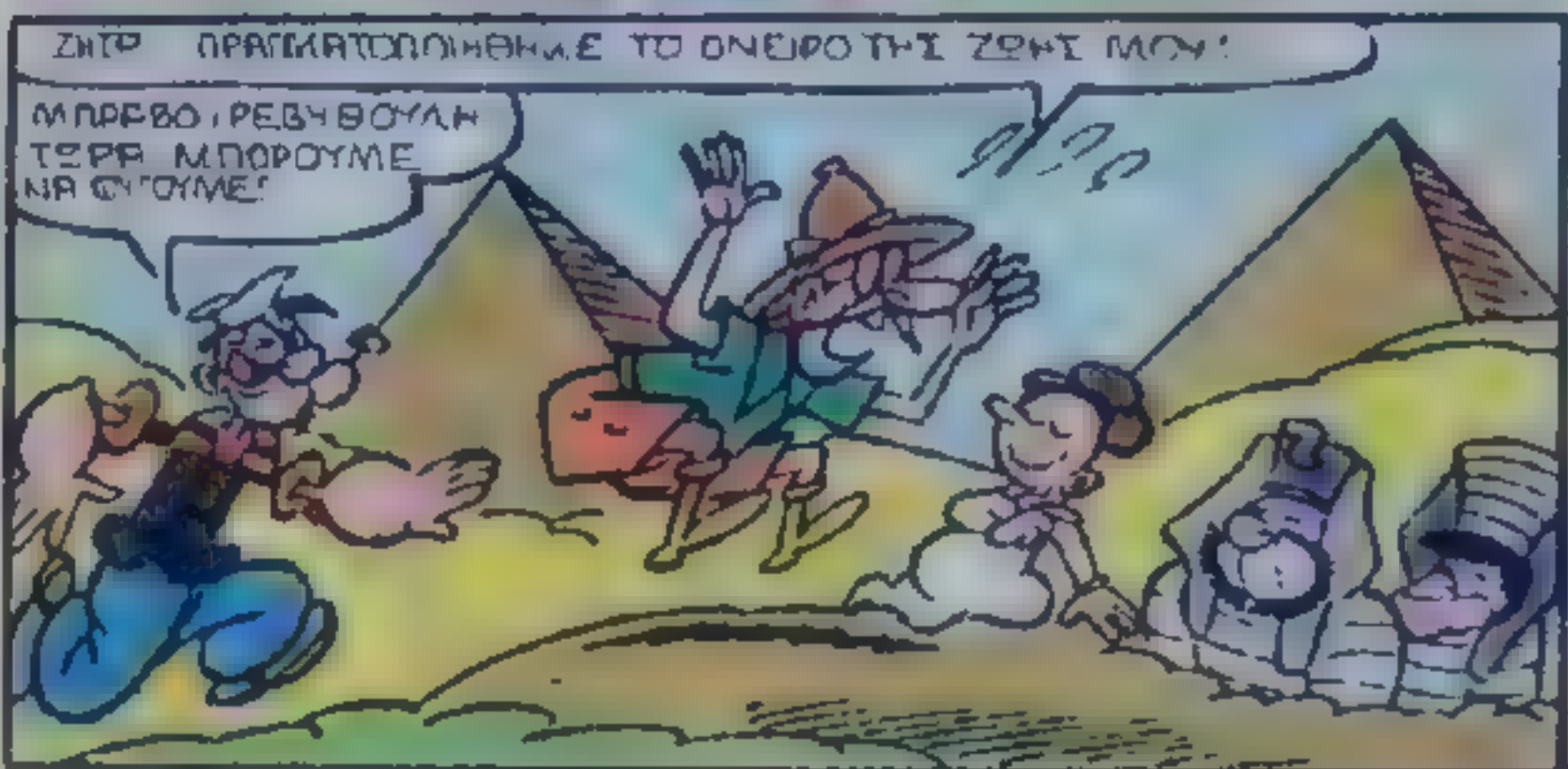
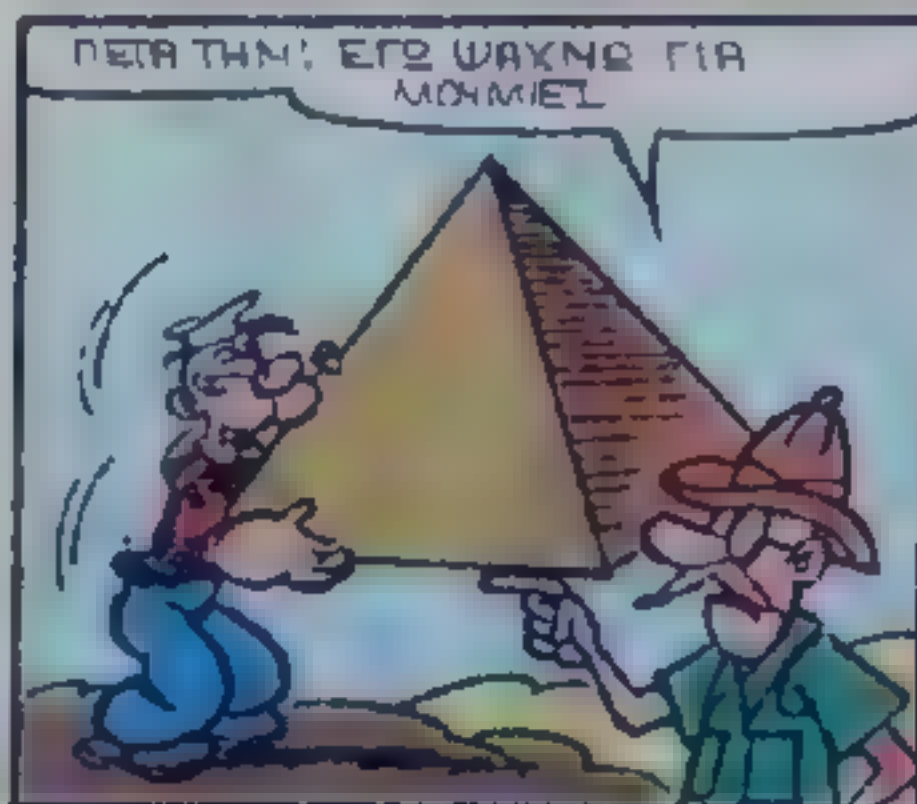
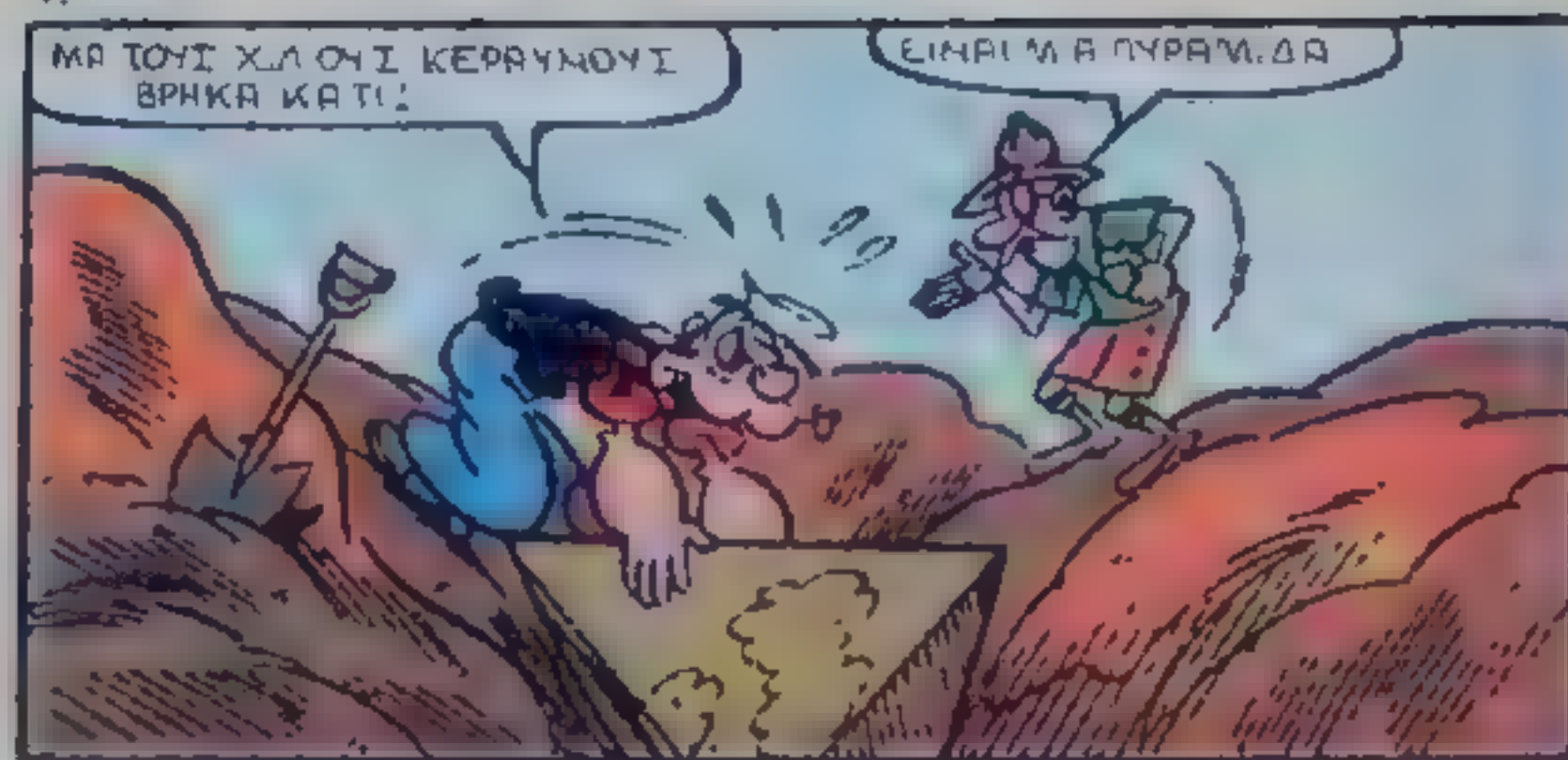
- Μάλλον σούτα θά παραγγείλω. Από τὸ θόρυβο φαίνεται ὅτι εἶναι καλή!

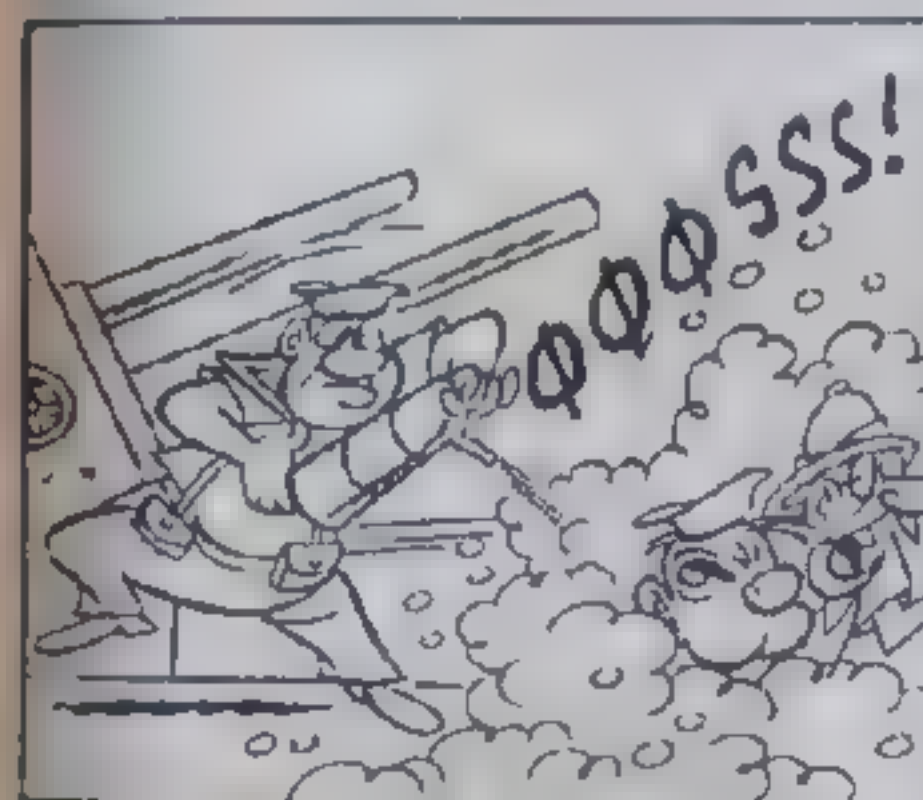
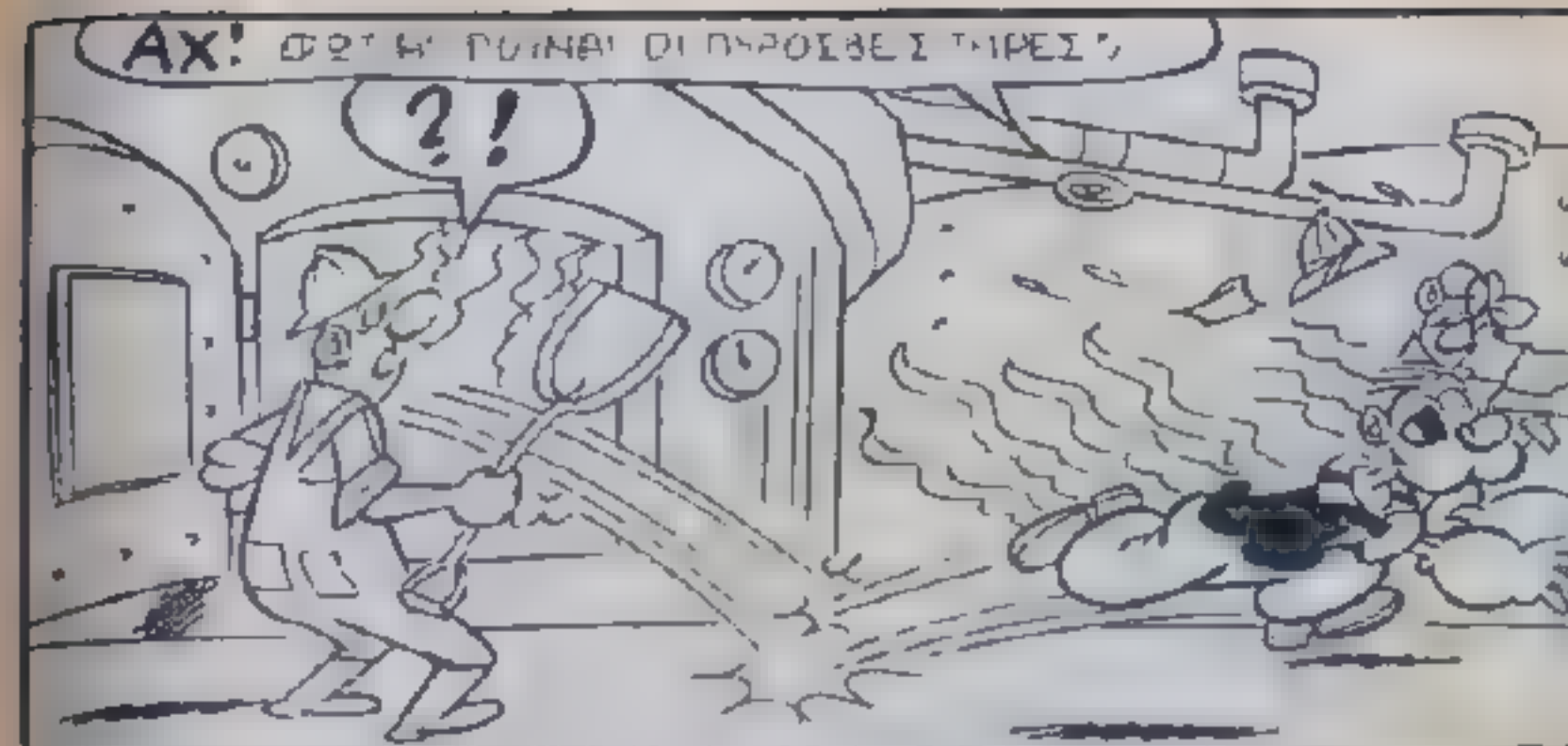
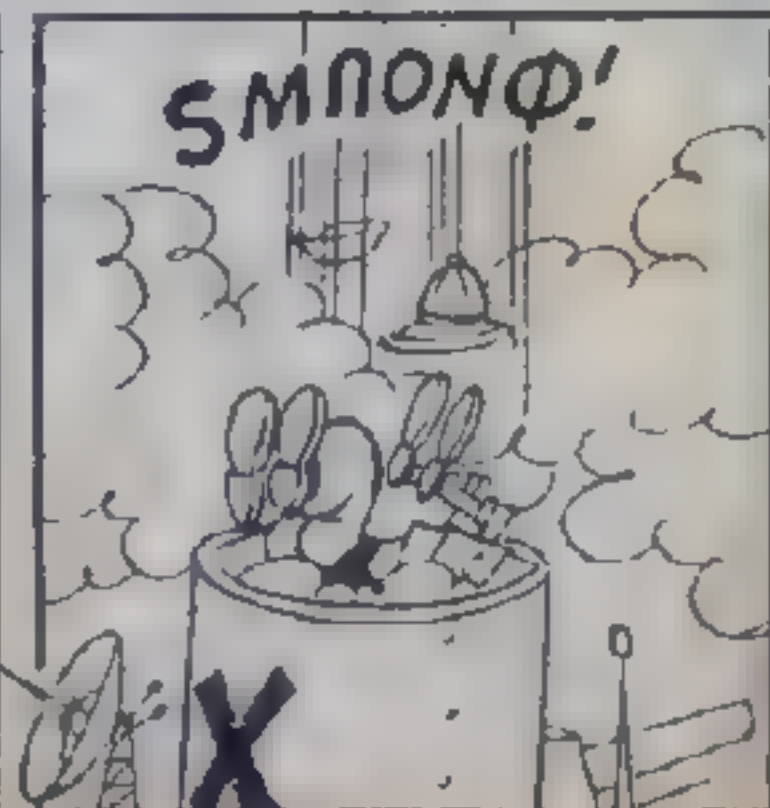
ΟΙ 8 ΔΙΑΦΟΡΕΣ !!

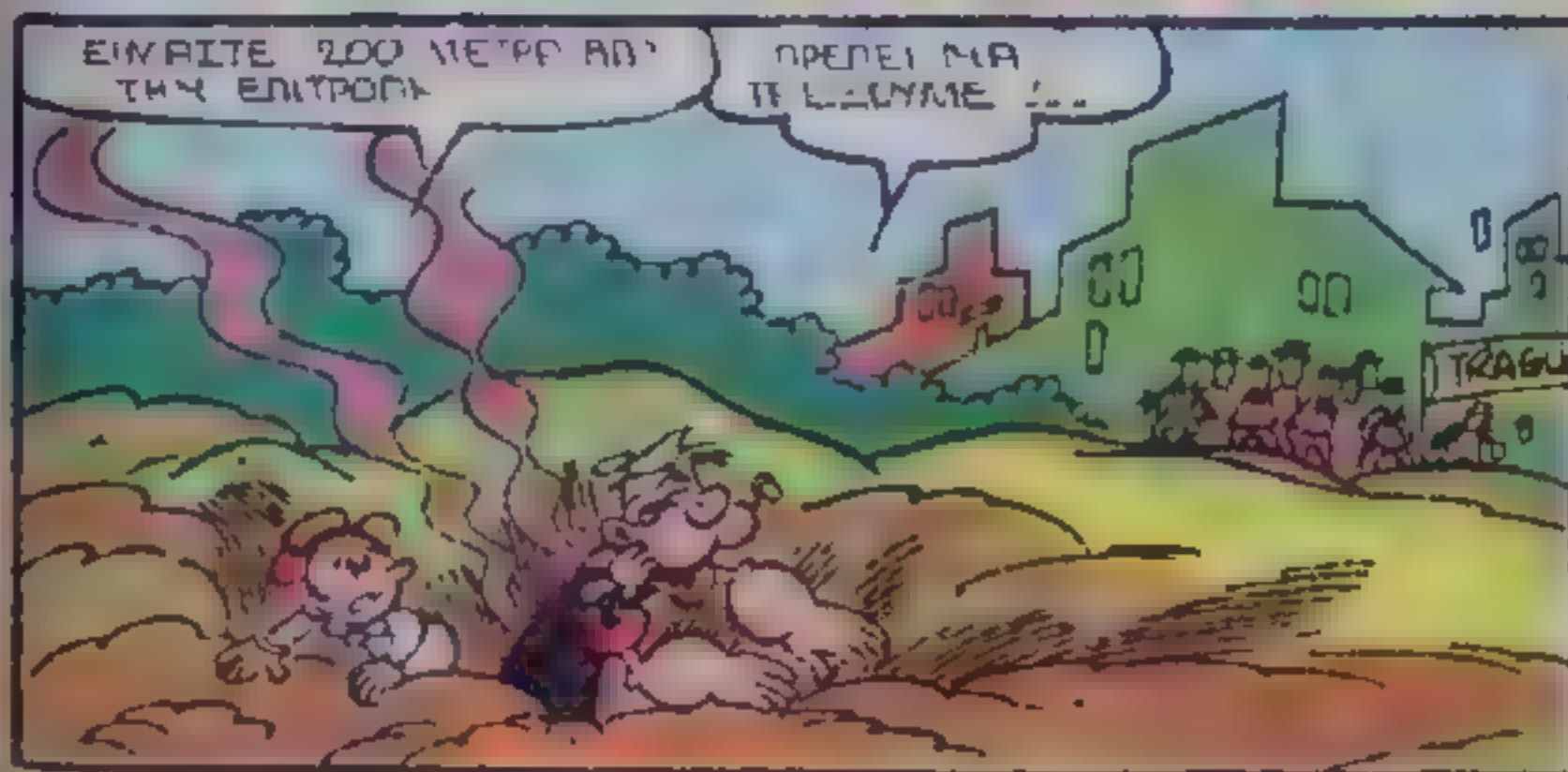
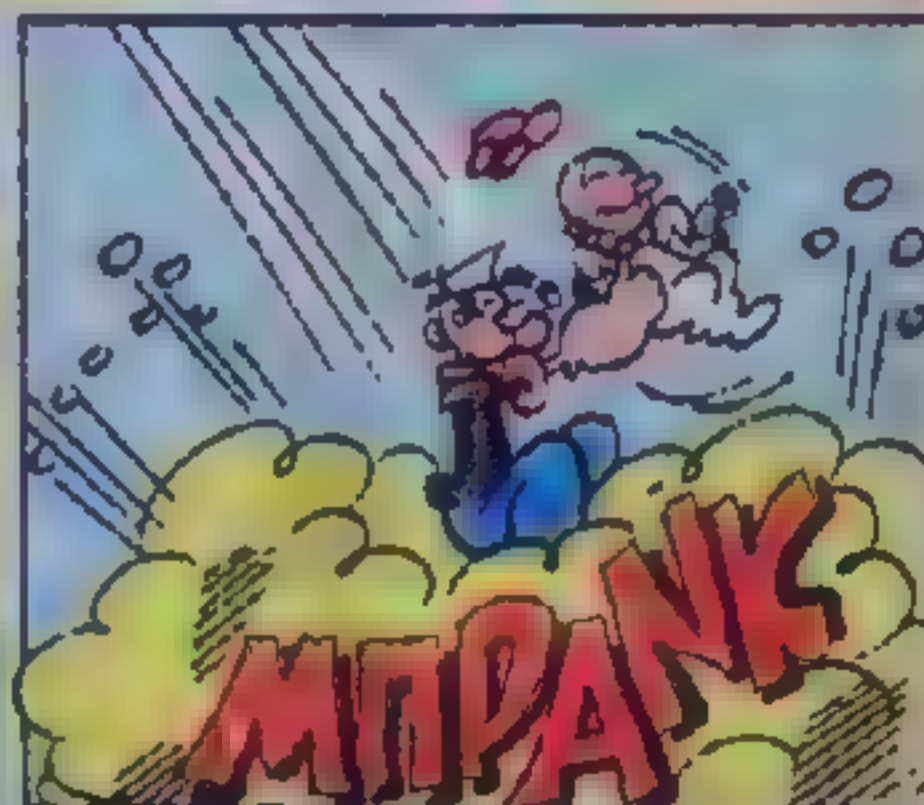
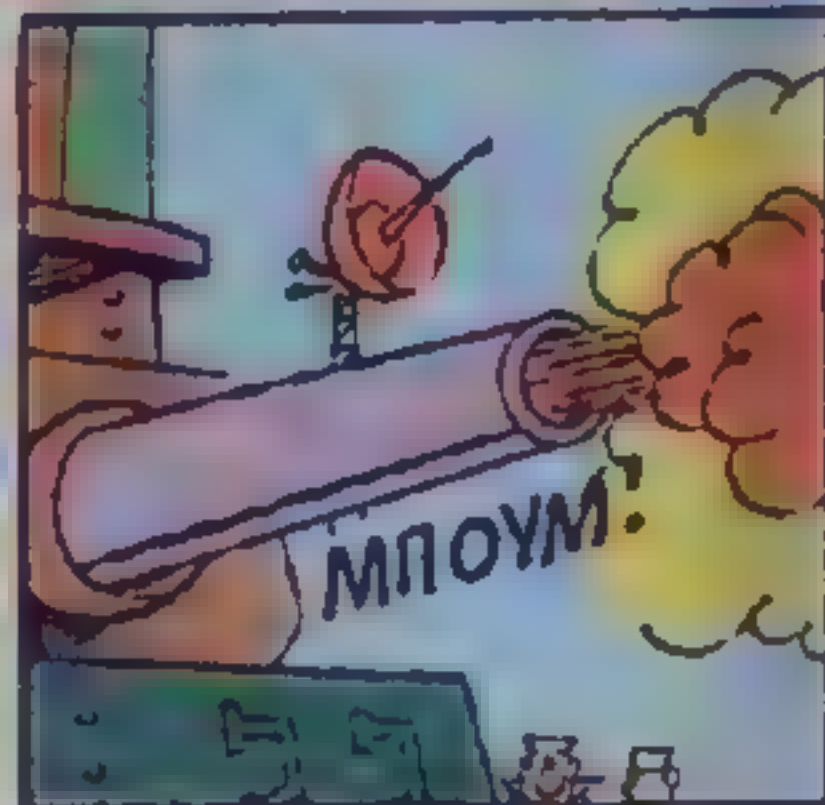

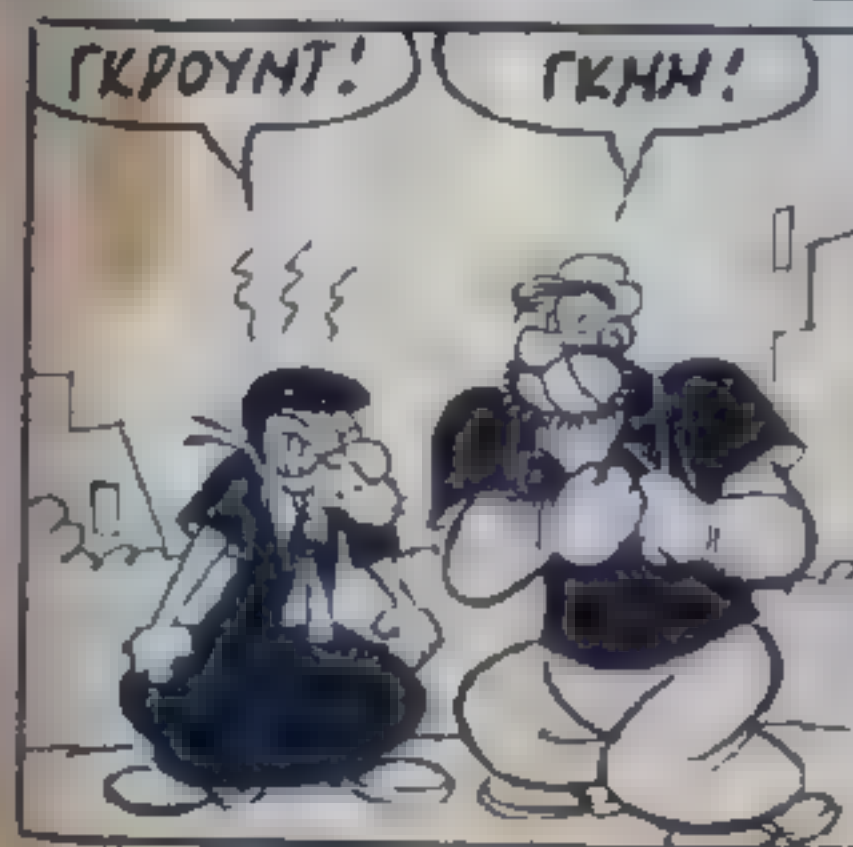
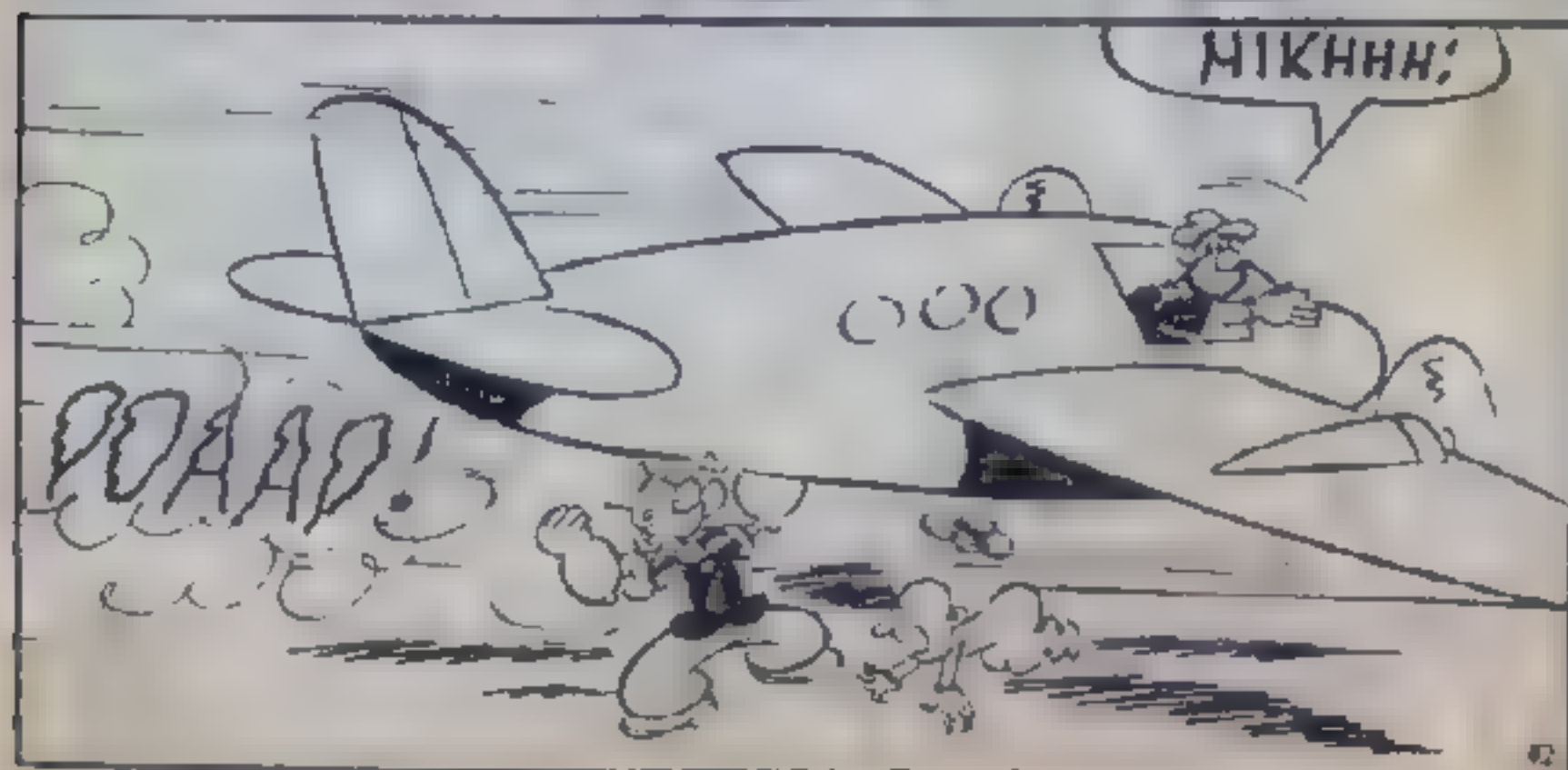

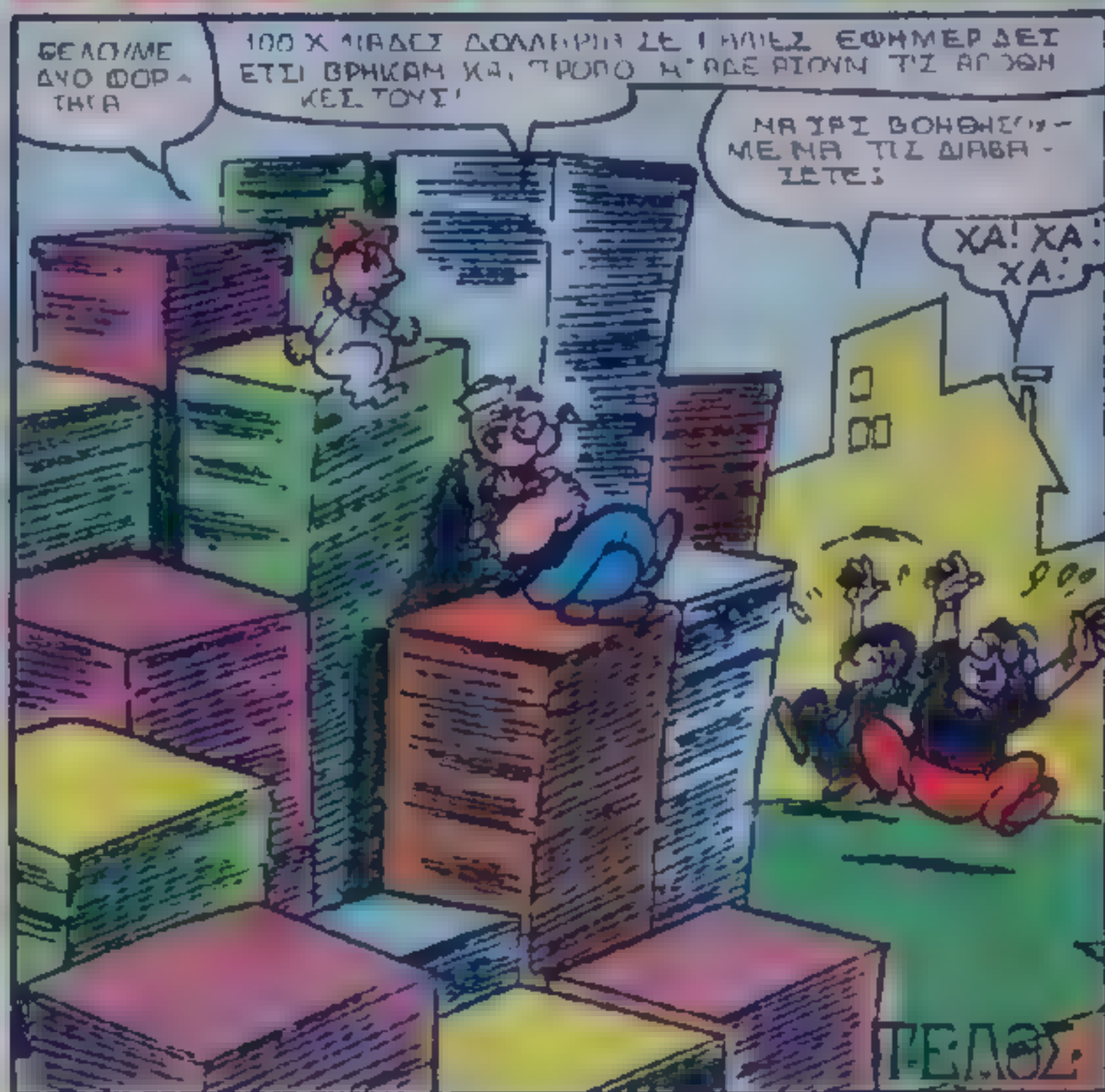

Ο ΑΓΙΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΜΙΑ φορά κι ένα καιρό κάποιος παραμονή Πρωτοχρονιάς ο Άγιοβασίλης είπε:

— Άς ξεκινήσω και φέτος, να μοιράσω στα παιδάκια τὰ παιχνίδια μου, που τὰ περιμένουν!

Πήρε λοιπόν τὸν μαγικό του σακκο, που ποτέ δὲν ἔδειχνε ὅσα κι ἂν μοιραῖε παιχνίδια, φόρεσε τὴ μακριὰ ζωντὴ γούνα του καὶ τὸ κόκκινο σκουφί του, ἀνέβηκε πάνω σ' ἕνα ὀ-

λόλευκό καὶ ἀφράτο σύννεφο καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ μοίρασμα τῶν παιχνιδιών.

*

Ἐίχε νικῶσει γιὰ καλὰ.

Σ' ὅλη τὴ γῆ χιόνιζε. Καὶ ὁ Ἀγιόβασίλης, σταματοῦσε τὸ σύννεφο στὶς στέγες τῶν σπιτιῶν, κατέβαινε ἀπὸ τὶς καμινάδες τῶν τζακιῶν μέσα στὰ σπείτια κι ἄφινε, ὅπου ἔβλεπε παιδικὰ παπουτσάκια, τὰ δῶρα του.

— Όλα πήγαιναν καλά κι ο 'Αγιοδασίλης ήταν πολύ εύχαριστημένος γιατί θα τελείωνε και αυτή τη χρονιά τη δουλειά του και θα χάριζε τη χαρά σ' αναρίθμητα παιδιά, μέχρι πού, περασμένα μεσάνυχτα, σταμάτησε το σύννεφό του σ' ένα διμορφο σπατάκ, στην άκρη ενός χωριού του Ταύρητου.

— Περίεργο! μουρμουρίζει, ο 'Αγιοδασίλης. Τέτοια ώρα και η καμινάδα θυάξει πολλώ καπνό! Σίγουρα θα καπνιστώ γι' αυτό καλά...

Τί να κάνει ο καπνός ο 'Αγιοδασίλης; Χώνεται μέσα στην καμινάδα του τζακιού, κατακαπνίζεται και βήχοντας από τον καπνό που ανόπνεε, καταβαίνει μέσα στο σπίτι.

— Άσπυ! ακούει μια χαρούμενη παιδική φωνούλα. 'Ηρθες επ' τέλους, 'Αγιοδασίλη!.. Σε περίμενα...

— Ναι, ήρθα. Γκούχ! Γκούχ!.. λέει θάροντας ο 'Αγιοδασίλης και σκουπίζοντας τα μάτια του. 'Ηρθα, αλλά για να με περιμένεις, έριξες πολλά ξύλα στο τζάκι και εγώ στραβώθηκα και γιόμισα καπνούς...

— Δεν σ'ε λυπόμουν και πολύ! λέει η παιδική φωνούλα. Άλλωστε, αν δεν ήρχον ξύλα στο τζάκι θα πήγαινα μια τέτοια παγωμένη νύχτα, πού έβω όλα τα έχει σκεπάσει το χόνι...

— Για να δω, λέει θυμωμένος λίγο ο 'Αγιοδασίλης, για να δω, ποιος είσαι σύ, πού μου μιλάς έτσι.

Και κυττάζει ο 'Αγιοδασίλης προς το μέρος που έρχονταν η παιδική φωνούλα.

Βλέπει ένα αγοράκι ως πέντε χρόνων, να κάθεται σ' ένα χωριάτικο ξύλινο σκαμνί και να τον κυττάζει.

Έπειτα το βλέπει να σηκώνεται, να του φέρε το χέρι και να του λέει.

— Μή νομίζεις πως δεν σ' αγαπώ, άγιο μου Βασίλη. Άλλά έχω πολλά παράπονα μαζί σου...

— Μά, ποιο παιδάκι είσαι σι; ρωτάει παραξενεμένος τώρα ο 'Αγιοδασίλης.

— Δεν με έρεϊς, Είμαι ο Σταυράκης του 'Αριστεΐδη του Ζευγαλάτη το παιδί... Δεν θυμάσαι πού πέφτισε μούφερες μία... κούκλα;..

— Μπα, λέει ο 'Αγιοδασίλης. Όποτε σύ είσαι ο Σταυράκης; Σέ, βρέ, παιδί μου, με γάλασες γρήγορα! Παρά λίγο να μη σε γνωρίσω. Άλλά, τί είπες, ότι σου έφερα πέφτισε; Κούκλα;

— Ναι, 'Αγιοδασίλη μου! Κούκλα μου έφερες λές κι εμουναι κορίτσι...

— Ά! Δεν φταίω εγώ! λέει ο 'Αγιοδασίλης.

— Γιατί; ρωτάει το παιδάκι με όπορία.

— Πέφτισε, την ώρα που ήρθα, φόραγες ή δεν φόραγες μια μακριά λευκή πουκαμίστα.

— Μά, ήταν το νυχτικό μου, λέει ο Σταυράκης.

— Ναι, αλλά εγώ, είμαι γέρος άνθρωπος κι όπως σ'είδα, να φοράς φουστάνια, νόμισα πως είσαι κοριτσάκι. Κι έπειτα, τί πειράζει; Άς άλλαζες την κούκλα με κανένα άλλο παιχνίδι, πού θα σου έδινε κάποιο κοριτσάκι.

— Σίγουρα, αυτό έδωσα, 'Αγιοδασίλη. Μά βρήκα τον μπελα μου...

— Το μπελα σου; Γιατί

— Γιατί, πρώτα με κορόιδευαν τ' αγοράκια πού με βλέπανε να κρατάω κούκλα. Κι έπειτα, γιατί ή κούκλα αυτή, μόλις την ζούλαγες λίγο, έλεγε: «— Μαμά! Μαμά!...»

— Έ, και; κάνει ο 'Αγιοδασίλης. Γιατί αυτό ήταν άσχημο.

— Όσο την είχα εγώ, ναι, 'Αγιοδασίλη... Όμως, αυτό άρρασε στη Λυγερή, την κόρη του νομού μου, του Νικολή... Σ' έκενη είχε φέρει ένα... τάνκ με κανόνια!

— Έγώ, τάνκ με κανόνια, σέ κοριτσάκι; λέει ο 'Αγιοδασίλης. Ποτέ!

— Ναι, ένα τάνκ...

— Πού είναι το σπίτι του νομού σου, του Νικολή; ρωτάει ο 'Αγιοδασίλης.

— Έδώ, πλάι...

— Χα! Πέφτισε, βρήκα ένα

ξονθάμαλλο αγοράκι, θυμάμαι γελά καλά, να κοιμάται, φορώντας παντελόνια! λέει ο 'Αγιοδασίλης.

— Ναι! Και το εαγοράκι αυτό ήτανε ή Λυγερή, που φορούσε τις πιτζάμες της! λέει ο Σταυράκης.

— Έμ, την πέρασα για εαγοράκι... λέει τότε ο 'Αγιοδασίλης. Γέρος άνθρωπος είμαι, βλέπεις. Δεν χάθηκε όμως ο κότμος. Έλπίζω να διόρθωσες σου τα πράγματα... Νόθεσες στη Λυγερή την κούκλα και να κρατήσεις σου το τάνκ με τα κανόνια...

— Αυτό έδωσα, 'Αγιοδασίλη μου, και βρήκα τον μπελά μου! είπε ο μικρός Σταυράκης. Γιατί, το τάνκ πού μου έδωσε ή Λυγερή, χάλασε. Τότε εγώ, προσπάθησα να το διορθώσω, διαλύθηκε! Θύμωσα και το πέταξα. Σε λίγο όμως, έρχεται ή Λυγερή και μου λέει πως ή κούκλα πού της έδωσα, δεν λέει πιά εμακόσ, μουγγαθήκε! Και μου την δίνει πίσω για να της επιστρέψω το τάνκ. Έγώ τάνκ δεν είχα. 'Η Λυγερή θύμωσε, μου πέταξε την κούκλα και στο τέλος πεσασθήκαμε. Ο πατέρας μου τότε άναγκάστηκε να της άγοράσει μια άλλη κούκλα κι ο νομής μου να μου άγοράσει ένα άλλο τάνκ...

✱

Χαμογέλασε ο 'Αγιοδασίλης και είπε:

— Έχεις δικό Σταυράκη. Μ' αυτά τα παιχνίδια και με τα γεράματά μου, τα έχω κάνει θάλασσα... Γι' αυτό, τώρα, θέλω το χεράκι σου μάνα στο

σάκκο μου και πάρε όσα παι-
χνίδια θέλεις!

Τα μάτια του μικρού Σταυ-
ράκη έλαμψαν τότε από την
χαρά.

Έβαλε τα δυό του χέρια μέ-
σα στο σάκκο ό Σταυράκης κι
άρχισε να βγάζει από μέσα
τόπια, τάνκς, αεροπλάνα, αλ-
τοκνητα, ρομπότ, καραγκιό-
ζηδες, ταμπάκες, κουκλές (γιό
τή Λυγερή), κι όλο έβγαζε, κι
όλο τα σώρωνε μπροστά του,
και φωνάζε γεμάτος από χα-
ρά:

— Κι όλλα! Κι όλλα! Κι
όλλα!...

Και τότε... ξύπνησε ό μι-
κρός Σταυράκης...

Βρισκόταν καθισμένος μπρο-
στά στο άναμμένο τζάκι, κα-

θισμένος στο σκαμνί του, και
μπροστά του, πραγματικά, ή-
τανε όιας σωρός παιχνίδια, κι
ό πατερας του, ό Άγιοςτέδης
ό Ζευγολατης κι ή Μανού, ή
μάννα του, χαμογελούσαν εύτυ-
χισμένοι!

— Μανούλα! Πατέρα! φώ-
ναζε γεμάτος χαρά ό μικρός
Σταυράκης. Δες τε, τι μου έ-
φερε ό Άγιοδασύλης. Μοναχός
μου τα πήρα από το σάκκο
του!

Κι ή μανούλα του κι ό πα-
τέρας του, χαμογέλασαν, φί-
λησαν το παιδάκι τους και ει-

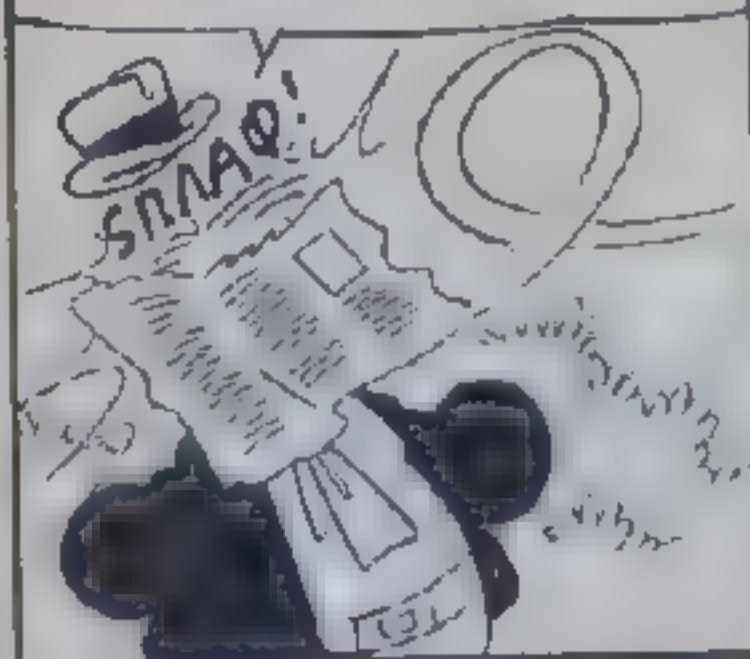
— Χρόνια πολλά και του
χρόνου!

Και περάσανε αύτα καλά κι
έμεις καλύτερα

ΑΙΤΙΕΣ ΓΙΑ ΤΡΕΜΕΣ

ΕΙΝΑΙ ΙΣΤΟΡΟΥΝΤΕΣ ΜΕ ΙΣΤΟΡΙΑ-
ΜΙ "Η... ΕΧ'!

ΓΑΡΡΑ ΘΑ ΤΟΥ ΠΕΤΑΙΣ ΤΗΝ
ΣΟΦΙΕΡΙΑ ΣΤΑ ΜΟΥΤΡΑ
ΕΜΕΙΣ!

ΜΑ ΜΥΡΙΣΕΙ ΤΟΙΣ ΑΠΟ ΤΟ
ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΥ ΛΥΝΑΜΑΙ
ΝΑ ΤΗΝ ΠΕΤΑΙΣ

ΕΝΑ ΕΝΑ ΛΟΜΜΑΤ ΟΡΑ
ΛΑΙΣ ΕΦ'ΕΥΕΡΙΑΣ!

ΕΥΩ ΒΕΛΤΩΘΗΚΑΝ ΟΙ
ΙΣΤΟΡΙΑΙ ΖΩΝΤΙ Ι ΤΟ ΔΗ-
ΜΟΙ... ΤΡΕΛΟΚΟΜΕΙΟ ΤΩΡΑ
ΟΙ ΑΥΘΕΝΕΙΣ ΤΡΩΝΕ ΚΑΛΥ-
ΤΕΡΑ ΤΑ
ΕΝΤΑ...

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΤΥΧΗ ΓΙΑ ΑΥΤΟΥΣ
ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΠΑΡΑΓΕΛΝΟΥΝ
ΝΑ ΤΡΩΝΕ ΟΤΙ ΘΕΛΟΥΝ ΚΑΘΕ
ΦΟΡΑ... ΜΠΑ...

ΚΑΙ ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΑΙΣΤΕΡΟ ΔΕΝ
ΘΑ ΣΟΦΕΥΟΥΝ ΟΥΤΕ ΕΝΑ
ΣΕΝΤ: ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΦΡΟΝΤΙΖΕΙ
ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΤΡΕΛΟΥΣ!

ΟΥΑΩ! ΕΝΑ ΛΕΠΤΟ! ΜΟΥ ΠΕ-
ΡΑΞΕ ΜΑ ΚΑΤΑΓΛΗΚΤΙΚΗ
'ΔΕΑ'

ΜΑ ΒΕΒΑΙΑ... ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΜΗΝ
ΚΑΝΩ ΚΑΙ ΓΩ ΤΟΝ ΤΡΕΛ-
ΛΟ;

ΘΑ ΛΥΣΕ ΕΤΣΙ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ
ΦΑΓΗΤΟΥ... ΔΡΟΜΟΔΟ... ΠΡΕΠΕΙ
ΝΑ ΕΝΕΡΓΗΣΕ ΕΜΕΙΣ!

ΥΕ! ΥΕ! ΘΑ ΚΑΝΩ ΚΑΠ ΓΙΑ
ΝΑ ΜΕ ΠΡΟΤΕΞΕΙ ΑΥΤΟΣ Ο
ΑΙ ΤΥΦΛΑΚΑΙ!

Θ' ΑΡΧΙΣΩ ΝΑ ΚΑΝΩ ΟΤΙ
ΤΡΕΛΛΑ ΜΟΥ
ΚΑΤΕΒΕΙ!!

ΜΠΑ! ΤΑ ΣΑΝΤΟΥΪΤΣ ΘΑ ΜΕ
ΚΑΝΟΥΝ ΝΑ ΞΕΚΑΣΩ ΑΥΤΟ ΤΟ
ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ!

ΕΙ, ΕΙ, ΕΙ.

ΠΟΙΟΣ Μ' ΕΝΟΧΛΕΙ ΠΑ-
ΛΙΝ

ΜΟΥ ΕΙΠΑΝ
ΟΤΙ ΕΙΣΑΙ
ΠΟΝΤΙΚΟΣ! ΕΙΝ-
ΑΛΗΘΕΙΑ;

ΜΑ ΤΙ ΠΟΝΤΙΚΟΣ
ΕΙΜΑΙ ΓΑΤΟΣ!
ΚΑΙ ΓΑΤΟΣ ΤΟΥ
ΣΙΑΜ...

ΓΑΤΟΣ ΔΕΙ
ΑΛΗΘΕΙΑΣ

ΜΑ ΚΑΙ
ΒΕΒΑΙΑ!
ΑΚΟΥ...
ΜΙΑΟΟΟ!

ΤΡΑΠΕΖΑΔΙΑ

ΓΚΡΑΟΥΡΡΡ! ΚΙ
ΕΓΕ ΕΙΜΑΙ ΛΥΚΟ-ΧΥΛΟ!

ΓΚΡΡΡ! ΠΡΑΙ
ΛΑΘΟΣ ΕΚΑ-
ΝΕ...

